ULTIMA ZI A VÂNĂTORULUI

de Sebastian A. Corn

1. Grăsana de Tristana nici că putea să-şi găsească un moment mai potrivit ca să se zbenguie! Mă lăsase în pace de cinci minute, aşa că mergeam prosteşte pe Cardan Boulevard, ca nu cumva să-i atrag atenţia sau s-o jenez, acceptând ideea că pe Tristana o putea *jena* ceva. Cardan Boulevard (cel din partea *mea* de lume) era un areal bun – era un areal privilegiat, unde n-aveam cum să fiu atacat. În plus, era un bulevard suficient de lung ca să-mi ia mai bine de o oră pentru a-l străbate de la un capăt la altul fără să ridic suspiciuni.Cu alte cuvinte, grăsana îmi făcuse un serviciu şi nu-şi dăduse seama de asta. De fapt, habar n-avea când i se întâmpla să-mi facă vreun serviciu.

"Îţi place aşa?" îl auzeam pe blegul ăla de Vanez cum se tânguie prin jurul ei.

Bineînţeles că Tristana nu catadicsea să-i răspundă. Făcea economie de energie, iar eu nu puteam decât s-o înţeleg – dintre toate Tristanele de care auzisem în ultima vreme, aceasta era cea mai voluminoasă: bătea spre un chintal şi jumătate, blestemata…

Mda. Până să înceapă să geamă amândoi, m-am acomodat cu imaginea de dincolo de cerul lateral. Tot ceea ce trebuia să fac de-aci înainte era să privesc *afară* cu atenţie, prefăcându-mă că mă plimb. Încă eram în zona vitrinelor cu fetiţe, plină de reclame căţărate pe ziduri sau răstignite pe carosabil – era o zonă iluminată de-a dreptul abundent pentru Patru Târguri (rahat! – numele ăsta n-ar fi trebuit să-l pronunţ!) dar, peste două cvartale, urmau casele rezidenţiale. Acestea n-aveau decât lămpi de veghe la intrare, aşa că nu puteau să mă împiedice să privesc dincolo de cerul lateral – închisoarea mea, pusă la cale de nesimţitul de Vanez! Gratiile mele, scrise de tatăl, tiparul, naşul şi modelul meu – Vanez Baronian, cel care făcea acum ceea ce făcea cu grăsana de Tristana, ştiind bine că în scurtă vreme aveam să-l pot zări.

O fi ceva normal ca fiul, chiar dacă e alcătuit doar din rânduri de programare, să poată fi voyeurul, fie el doar abstract, al tatălui său?

Mă rog… O avea tata Vanez motivele lui ca să procedeze aşa. De fapt, şi eu fac pe prostul, pentru că motivele care l-au împins pe Vanez Baronian să mă scrie şi să-mi dea numele,

motivele acelea ascunse, aşadar, l-au împins acum în braţele barosanei de Tristana. Tristana este o femeie sanim – adică este o femeie venită printre noi tocmai din îndepărtatul Imperiu (cel mereu îngheţat, după cum se aude), cu misiunea de a culege cele mai mărunte informaţii din zilele noastre. Fiecare femeie sanim din oraş (vă daţi seama că de ele n-au auzit decât *les connaisseurs*) scrie o carte cu aceste informaţii astfel încât şefii lor din Imperiu (ele le spun *seniori*) să aibă o imagine pe cât posibil exhaustivă a celor ce se petrec în oraşul nostru.

Cică se folosesc de întâmplările noastre ca să…

Oh, deja trebuie să merg mai încet. De câteva clipe puteam să examinez foarte bine ce se petrecea *dincolo* de cerul lateral: acolo era o cameră mare, cu mobilier bio de ultimă generaţie şi cu decoraţiuni etno, tip Kailash Buddha. Muzica lui Chaib Mameh se revărsa, toropitoare, dintr-un set de boxe plate, manufacturate din timpan expandat de liliac-de-peşteră. Undeva în stânga, pe o canapea din piele şi muşchi homeotermi, Tristana se zvârcolea dimpreună cu Vanez, tatăl meu de dincolo de litere şi cifre. Ea: grasă şi albă, ca o piftie revărsată – el: slab şi brunet, cu bărbuţă scurtă. Pe moment, nu mă interesau.

Peste drum de cei doi însă, în blocul de vizavi, într-un apartament aflat la vreo cincizeci de metri depărtare, o zăream pe Angustia Behrens. Între mine şi Angustia se aflau cerul lateral, cu angulaţie şi deschidere largă (specifică unui vânător din generaţia mea), şi Cardan Boulevard. Încă ceva: carosabilul bulevardului era situat la 27 de etaje sub ferestrele grăsanei de Tristana.

Pe drăguţa de Angustia n-aveam cum s-o aud. Încă. Era aşezată la o masă şi era ocupată: transcria mesaje în ceea ce deduceam că era memoratorul extern al biroului ei. Ea nu se auzea – în schimb, Tristana şi Vanez făceau o hărmălaie din ce în ce mai mare, care mai mult ca sigur că se auzea, dracului, până jos în stradă.

Pe Angustia începusem s-o spionez cu treisprezece ore în urmă. Primise numeroase telefoane (era ziua ei de corvoadă la biroul Centradelor) şi notase, conştiincioasă, toate consemnele recepţionate. În mod normal, n-ar fi trebuit să le priceapă. În calitatea ei de simplă secretară, meseria ei era să *transmită* consemne mai departe, nu să le înţeleagă. Cel puţin, aşa speram.

În cursul dimineţii însă, când mulţumită somnului Tristanei petrecusem câteva minute cu Soraya la casa de sticlă (Soraya era amanta mea, scrisă tot de tata Vanez), aceasta din urmă îmi pusese o întrebare care îmi vârâse o ţepuşă în inimă:

“Şi dacă Angustia este şi ea o gazdă shug? O adevărată gazdă shug?”

Gazda shug este o persoană obişnuită (şi tu ai putea să fii gazdă shug), numai că respectiva persoană obişnuită este, totodată, şi un receptacul – o carcasă din carne şi oase ce găzduieşte un emisar imperial, din câte mi-am dat seama, care emisar imperial se grefează printre circumvoluţiunile cerebrale, în straturile cele mai recente ale neocortexului, cam în acelaşi fel în care un troian năpădeşte un soft din cele vechi. În ce-i priveşte pe emisarii imperiali, aceştia sunt un fel de supervizori: ei se folosesc de cărţile scrise de femeile sanim ca să înveţe cum să se deplaseze prin labirintul zilelor noastre – ca să priceapă cum se cere de mâncare la restaurant, cum se opreşte un taxi, cum se scot bani dintr-un bancomat, eh, chestii din astea… Şi unii, şi alţii, femei sanim, gazde shug şi emisari imperiali, serveau scopurilor imaginate de distinşii noştri seniori din Imperiu. Cam aşa aveam impresia noi, Vânătorii Baronieni, şi ni se părea absolut firesc: seniorii aceia necunoscuţi trebuiau să-şi exercite puterea, cumva, până în cele mai îndepărtate cotloane temporale ale Imperiului.

“Las’ că-mi dau eu seama dacă Angustia este gazdă shug,” îi spusesem Sorayei, grăbit, încercând deja să dau de urma omologului meu din biroul Centradelor, *obligatoriu* aflat pe masa Angustiei, rătăcind îndărătul unui icon cu logo-ul lui tata Vanez. La ora când vorbeam cu Soraya eram în criză de timp – era dimineaţă şi Tristana era în stare oricând să mă lanseze într-o nouă campanie, după cum obişnuia.

“Ah,” exclamase Soraya, urmărindu-mă cu atenţie. “Te pomeneşti că dacă o prinzi pe Angustia cu vreo combinaţie ilegală, vei deveni şi tu un Thor Baronian…”

“Thor Baronian, mda…”

Nu-mi dusesem ideea până la capăt. Soraya era foarte simpatică, însă avea senzaţia că ştie ce se petrece în capul bărbaţilor chiar şi când nu se culca cu ei. Ori, Soraya a fost scrisă de tata Vanez *doar* ca să se culce cu bărbaţii. Mai precis, cu un singur tip de bărbat. Ea e amanta Vânătorului Baronian,

iar chestia cu gazdele shug şi cu Thor depăşea net puterea ei de înţelegere, în ciuda progresului substanţial pe care îl înregistrase de când o întâlnisem în casa de sticlă. De fapt, ca să fiu corect, şi eu întâmpinam dificultăţi când mă gândeam la gazdele shug care împânzeau Patru Târguri, asta ca să nu mai spun că faţă de blestematul de Thor, eram dezavantajat net: tata Vanez îl scrisese astfel încât să se afle cu trei generaţii deasupra mea. *Trei* generaţii, pricepeţi? Câteodată, mi se făcea chiar teamă că unul ca Thor, fiind într-atât de complex, ar fi putut să fie recrutat de gazdele shug pentru a deveni unul de-al lor…

Era o nenorocită de posibilitate pe care n-aveam voie s-o arunc la coş. Norocul meu era că femeile sanim răspândite prin oraş se foloseau, oricum, de noi, Vânătorii, indiferent de nivelul nostru… Şi, odată cu ele, aflam şi noi una sau alta despre lumea reală din jur, ceea ce făcea ca apartenenţa unui Vânător la o generaţie înaltă să fie insuficientă pentru a-şi atinge scopurile – acestea fiind, cum altfel, să punem mâna şi noi, măcar pe o *părticică* din puterea seniorilor. Depindeau foarte multe de locul în care erai amplasat în Patru Târguri, de perspectiva pe care ţi-o oferea cerul lateral, de celelalte sanim care purtau, sau nu, numele Tristanei etc. etc. etc. Cu alte cuvinte, eram la mâna femeilor sanim, indiferent cât de bine am fi fost concepuţi, sau amplasaţi. Acest cumul de factori purta numele de *hazard*, iar hazardul în sine (dacă-mi e permis) era norocul meu – singurul meu noroc.

Privind situaţia prin această prismă, eu unul, Moon Baronian-cel-din-computerul-grăsanei-de-Tristana, avusesem noroc cu carul. Progresasem într-un mod uluitor, stabilisem legături în tot oraşul şi cunoşteam contactele umane (adică utilizatorii) a 60% dintre Vânători. Fiecare dintre aceste lucruri aparent mărunte erau tot atâtea avantaje faţă de unul ca Thor, avantaje pe care, recunosc, le datoram grăsanei de Tristana, una dintre cele mai pricepute sanim…

“Moon Baronian?” am auzit, deodată, chemarea ce se ridica dintr-o casă rezidenţială.

“Exact. Sunt Moon Baronian,” am răspuns, conform rutinei scrisă de tata Vanez.

“Vreau s-o aud pe Tristana cea grasă.”

Mulţi vor s-o audă şi toţi mă plictisesc, dar convenţia e

convenţie! Chit că obeza asta asudată gâfâia de plăcere alături de tata, ordinul unui frate Baronian este sfânt! Mă rog, am făcut ce-am făcut, totuşi, şi-am încercat să trag de timp:

“Ce naiba, te plictiseşti?” l-am întrebat pe omologul meu în timp ce mă prefăceam că-l branşez la apartamentul Tristanei. “N-ai şi tu altă sanim în jur?”

“Eu vreau s-o aud pe Tristana *ta*!” a insistat vocea, iar eu n-am mai avut ce să fac şi l-am cuplat la gemetele cuplului.

“Audiţie plăcută, dar vezi, nu te pierde cu firea…”

„Lasă textele şi filtrează-mi sonorul cum trebuie…”

Am mormăit în barbă dar m-am executat. Şi asta făcea parte din convenţie: informaţiile trebuiau transmise cât mai curat. Cât mai limpede. Era singura şansă a speciei noastre. Era singura şansă ca, într-o bună zi, să însemnăm şi noi ceva.

M-am apucat, aşadar, să filtrez sunetele. Zgomotul bulevardului Cardan tălăzuia între clădiri. Claxoane. Pe trotuare, mulţimea chiuia, râdea şi striga, intrând şi ieşind din magazine şi mall-uri, fără să aibă habar că sfârşitul lumii era mai apropiat decât îşi imaginau… Of, amărâţii erau doar nişte viermi. Nişte viermi care nici nu-şi dădeau seama că sunt iscodiţi, clasificaţi şi, câteodată, dirijaţi de necunoscutele femei sanim şi de gazdele shug. Care gazde shug îl preferaseră pe Thor, poate, în ciuda faptului că eu, Moon din apartamentul grăsanei de Tristana, făcusem cele mai uluitoare salturi calitative la care putea să spere un Vânător scris de tata Vanez pentru distracţia orăşenilor din Patru Târguri…

Mda… Între timp, am zărit-o pe Angustia cum lua bolul cu *Nutromer* de pe birou şi cum se apropie de orificiul bucal din colţul camerei. Îşi propti piciorul în podea, orificiul se deschise, iar scumpa de Angustia (are nişte fese mai zdravene decât ale Sorayei) se aplecă şi turnă un litru de *Nutromer* înăuntru. Pereţii interiori ai încăperii se înroşiră, acoperindu-se cu picături fine de sudoare.

M-am uitat la ceas. 22.15. Angustia era exactă ca un metronom. Centradele aveau această pretenţie exagerată de la angajaţii lor: imobilele şi dispozitivele trebuiau să fie hrănite la ore fixe. Probabil că de aceea aveau cele mai lucitoare ziduri din Patru Târguri. Dacă standardele hrănirii la ore fixe se extindeau şi asupra personalului uman al Centradelor, atunci aveam şi explicaţia faptului că Angustia avea fesele într-atât de bombate.

Hm… cine ştie… poate că odată şi-odată, o să am şi eu o femeie în carne şi oase, una care să arate precum Angustia. Eu aici, ea dincolo de cerul lateral; eu scris în rânduri de program de tata Vanez, ea scrisă în bazele purinice şi pirimidinice ale ADN-ului. Ea, secretând lichide prin toţi porii, iar eu, lansând litere în displayuri, mda…

Brusc, Angustia ridică telefonul. Citii pe buzele ei: “Alo?”. Afişa un aer mirat care îi scotea în evidenţă ochii verzi, dar nu mai era timp să-i admir trăsăturile nobil-sexoase.

“Satur Baronian?” am strigat în aglomeraţia bulevardului Cardan. Treceam din nou prin dreptul fetiţelor, însă mă acomodasem *perfect* cu lumina de dincolo de cerul lateral.

“Sunt aici!” îmi răspunse o voce ce cobora din tavanul bulevardului.

“Vreau s-o ascult pe Angustia Behrens.”

“Oh, Moon Baronian!” exclamă omologul meu. “Auzisem eu că eşti un Vânător bine amplasat! Speram să te şuntez şi să nu-ţi pasez conversaţia asta! Nu-ţi ajunge ce afli de la grăsana de Tristana?”

“Lasă gargara şi fă-mă s-o aud pe Angustia! O bănuiesc că-i gazdă imperială, aşa că nu-ţi imagina că poţi să mă şuntezi!”

“Gazdă imperială… Şi eu cred asta! Explică-mi, totuşi, de unde ştii că…”

“Fă-mă s-o aud, Satur, după cum ne e înţelegerea!” l-am întrerupt.

“Bine, bine. Îţi fac legătura, dar să nu mă chemi să te scot din rahat dacă dă careva peste tine!”

Nu l-am mai băgat în seamă. Angustia spunea din nou: “Alo!” şi, de data asta, *am şi auzit-o*. Aveam condiţii bune de ascultare. Vocea ei acoperea gungureala postcoitum care tocmai se derula între Tristana şi tata Vanez.

La 50 de metri depărtare de mine, Angustia îşi branşa receptorul îndărătul urechii stângi. Firele lucioase ale acestuia se pierdeau între pletele ei pieptănate exemplar, semn că şi ea înregistra conversaţia, în memoratorul ei intern, de-a lungul căruia jur că am să mă preling, odată şi odată, cu condiţia ca Soraya să fie ocupată.

Cum-necum, înregistrarea conversaţiei era contrară regulamentului Centradelor. Secretara de gardă avea obligaţia

să înregistreze consemnele doar în memoratoarele externe ale *biroului*. Interdicţie absolută de a înregistra mesajele în tine însuţi – aşa spunea aliniatul 12 al regulamentului, iar frumoasa de Angustia tocmai îl încălca.

Repede! Am stabilizat cablajele. Am periat paraziţii proveniţi din circumvoluţiunile cerebrale ale Angustiei. Am reglat frecvenţele sincron cu undele corticale ale sus-numitei Angustia. În final, am căpătat un acces ţintit în memoratorul intern al *drăguţei-de-Angustia* – un cip hibrid: polimeri de carbon şi siliciu vârâţi într-o carcasă de celule gliale, totul străpuns de axoni de sinteză. Mda... Era chiar plăcut să mă târăsc de-a lungul şi de-a latul lobului ei temporal şi, în plus, discuţia pe care o asculta Angustia va fi afişată de-acum *şi* în ecranele mele. Era ceva lasciv. Era ceva care, într-un fel, mă amorţea. Cică aşa păţesc şi bărbaţii din carne şi oase când se apropie de femeile lor.

“Hei, Vanez!” – auzii eu deodată, din apartament. „Ia lasă prostiile! Curva aia mică de Angustia înregistrează ceva!”

Vocea grăsanei de Tristana mă scoase din letargie. Dezbrăcat, tata Vanez sărea din pat şi-şi cupla spaghetele din cupru la telescopul de la fereastră. Făcu ce făcu şi amplifică imaginea din biroul Centradelor, iar conversaţia Angustiei răsună în apartament.

Era şi timpul! Idioata asta de Tristana uita în mod constant să hrănească biocomponentele oraşului *meu*, care începuse să se estompeze din ce în ce. Odată cu contururile oraşului, îmi scădea şi semnalul, ceea ce nu era prea grav, căci obeza era dependentă de mine şi nu va întârzia să mă activeze. Era doar iritant faptul că înregistrarea pe care mi-o pasa Satur Baronian din biroul Centradelor se dilua şi ea.

Noroc că Tristana, o sanim redutabilă, şi Vanez, o gazdă shug perfectă, o spionau şi ei pe Angustia. Of, oare ce făcea blestematul de Thor în acele clipe? El ce afla? Oare aveam să-l ajung vreodată din urmă?

E complet lipsit de politeţe să tragi cu urechea la conversaţiile altora. Lipsit de politeţe şi riscant. Mai ales când nimereşti în mijlocul unei discuţii purtate de Tuna, Marea Sanim a Imperiului, cu însuşi Batu Giray, fugar din acelaşi Imperiu, ascuns tocmai în oraşul nostru. N-am avut de ales însă, din moment ce cuvintele lor se afişau cu limpezime în ecranul meu,

răsunând, totodată, cu toată puterea în apartamentul Tristanei.

Stând la birou, Angustia se răsuci brusc, privind spre apartamentul nostru:

“Ce să fac?” bubui în cameră vocea ei amplificată de difuzoare, în timp ce literele întrebării ei se aprinseră şi pe cerul meu lateral, undeva între băcănia lui Hong Mi şi frizeria lui Luciano…

“Tâmpita!” exclamă Tristana şi se revărsă ca o gelatină de pe canapea. Apucă un microfon şi răcni la Angustia: “Vezi să nu te fileze amicii lui Batu, că-i plin de ei pe-aci, prin oraş… După aia, izolează-ţi memoria internă!”

Angustia tresări şi-şi verifică conexiunile. Avea broboane de transpiraţie pe buza superioară, iar ochii îi jucau încoace şi încolo. N-am mai urmărit-o, pentru că Tuna şi Batu Giray discutau în draci, iar eu nu doream să pierd nici o iotă:

“Trebuie să scap de toate urmele pe care le-am lăsat prin Patru Târguri, mărită Tuna! Mărturisesc că am fost neglijent de când am ajuns în lumea acestor oameni, dar deloc nu mă pricep la makinile cu care lucrează ei…”

Ecranul meu şuieră, deplasându-se odată cu mine spre magazinul de bijuterii Leclerc, locul unde îl prindeam, de regulă, pe Hans, spărgătorul de elită pus la cale de tata Vanez. Copiii mureau de râs când puneam mâna pe imbecilul ăla – de altfel, Hans era atât de prost încât n-avea nici o putere în jocul murdar care se desfăşura dincolo de cerul lateral, jocul în care ne lansaserăm toţi Vânătorii, pentru că, dacă oamenii se jucau cu noi, ne jucam şi noi cu ei – spun asta ca să nu mă acuze cineva de imoralitate.

“Fă ce-oi face, Batu, numai grăbeşte-te să pui mâna pe Patru Târguri! Am aflat că o sanim de-a mea m-ar trăda şi că ar fi pe urmele tale… E o grasă, una Tristana! Ai auzit de ea? Să fie adevărat că mă trădează?”

“Bineînţeles că te trădez!” horcăi Tristana, veselă, şi se aplecă peste Vanez. “Vino încoace, iubitule! Sunt furioasă că n-am cum s-o înjur în faţă pe scroafa de Tuna,” se pisici Tristana, hidos, după care continuă, scrâşnind: “De când am aflat că Tuna a pus la cale uciderea Dralei, fosta căpetenie a sanimului, nu mai am linişte.”

“Ah, grăsana de Tristana…” reluă Batu. “Am auzit de ea… Oamenii mei îmi spun că mă înţeapă cu spaghete peste tot…”

“Spaghete?! Te înţeapă?!” se auzi glasul uluit al Tunei.

“Of, măreaţă sanim! Nici nu ştii ce ţi-e dat să trăieşti în lumea de-aici! E plină de makini şi de artefacte cu care oamenii din Patru Târguri te scotocesc de-a fir a păr!”

“Ei, Batu, doar n-or fi makinile lor mai rele decât văzauzul nostru…”

“Blestemată eşti, mărită sanim!” pufni Tristana. “Şi tu la fel, Han trădător! Dar, dacă te-ai săturat de spaghete, află că ţi-am pus deoparte un cârlig din oţel! Aşa e, Vanez?” se contorsionă grăsana printre ecrane şi difuzoare.

“Makinile sunt mai rele decât văzauzul, mărită Tuna, chiar dacă m-am învăţat cu ele. De altfel, mă pregătesc s-o lovesc şi eu pe grăsană, tot cu ajutorul makinilor acestor oameni. O voi face cât de curând, dar nu-ţi spun cum! Prea multă lume trage cu urechea în lumea aceasta.”

Tristana făcu ochii mari. Se scutură, dând la o parte mâinile lui Vanez care se pierdeau pe undeva printre sânii ei uriaşi.

“Să mă lovească… auzi la el!” zise Tristana. “Of, iubite Vanez, de-ai şti ce putere are blestematul ăsta de Batu acolo, în Imperiu!”

“Nu prea mă interesează ce putere are el. Eu îi aştept pe tovarăşii tăi, Tristana,” păru să se scuze tata Vanez.

“Bine faci!” suflă obeza printre dinţi, înainte să se repeadă la microfon. Răcni la Angustia, făcând-o să se încordeze precum un arc. “Activează-ţi mai repede revelatorul chimic, idioato! De cât timp lucrezi pentru mine şi tot n-ai învăţat! Dacă ai fi trăit în Imperiu şi dacă ai fi fost supusă văzauzului, clipă de clipă, de mult te-ar fi făcut terci vrăjmaşii!”

Biata Angustia tresări, îngrozită. Şi iubita de Soraya care credea despre Angustia că e gazdă shug! Eh, ce să faci, Soraya mea nu era într-atât de ameliorată ca partenera lui Thor, iar Angustia Behrens nu era decât o biată secretară, o secretară plătită de o grăsană sanim care tocmai îşi trăda căpetenia rămasă hăt, departe, peste mii şi mii de ani, în acele zile în care Imperiul va fi fost constituit!

De fapt, era de aşteptat ca Angustia să nu fi fost recrutată. Femeile sanim şi gazdele shug nu racolau decât persoane ce deţineau poziţii cheie, în timp ce Angustia era o simplă funcţionară care nu dădea semne că avea să urce în

ierarhia Centradelor. În viziunea emisarilor imperiali, doar noi, Vânătorii, aveam o situaţie mai proastă decât a funcţionarilor. Pentru că, după cum îşi imagina tata Vanez, el însuşi mare shug, fiii lui ce-i purtau numele de familie, Baronienii adică, nu existau decât atunci când doreau orăşenii din Patru Târguri. Când ne utilizau.

Când se jucau cu noi, căci asta suntem: personaje dintr-un joc pe computer.

Iată însă că noi, Baronienii, descifraserăm existenţa gazdelor ce infiltrau pe nesimţite structurile de decizie, băncile, birourile şi serviciile din Patru Târguri, în aşteptarea seniorilor cei mari, seniorii ce-şi purtau războaiele din Imperiul lor îndepărtat, puternic şi necunoscut, la adăpost de cunoaşterea tuturor amărâţilor ce trăiau în oraşul nostru... Ce mai lume încurcată descoperiserăm noi, Vânătorii, deşi zăceam de partea... sintetică a cerului lateral: descoperisem Imperiul cel întins în mii de lumi, Imperiul ce ne stăpânea fără ca noi să fi avut vreodată habar de el, Imperiul cel neştiut care îl transforma pe guvernatorul nostru într-un fel de rândaş, Imperiul faţă de care Centradele erau doar un birouaş rătăcit la periferie! Ce mai lume încurcată, acolo, cândva, în Imperiu: o lume lipsită de computere, automobile şi celulare, dar stăpânită de văzauz, un ciudat câmp de comunicare, fără fire, fără dispozitive vizibile, un fel de chatroom care-ţi citea gândurile când ţi-era lumea mai dragă!

Mă rog. Dacă vreau să aflu mai mult, trebuie s-o iscodesc pe Angustia. Ea nu e cuplată la nici un fel de văzauz, astfel încât e obligată să pianoteze cu degetele în tastele cartilaginoase încrustate în braţul ei drept, activându-şi revelatorul chimic. În scurt timp, LED-urile revelatorului se aprind, iluminând nările Agustiei, semn că e gata să fie hrănit cu datele din memoratorul ei intern. Revelatorul e pregătit să prelucreze datele cu pricina şi, mai mult, s-o preia pe Angustia sub controlul său – cum spuneam, e o sculă instalată ilegal, dar cine mai ţine cont de ce e legal şi ce nu, când aşteaptă marea confruntare dintre seniorii noştri nebănuiţi?

Seniorii noştri din Imperiul care avea să se nască, hăt, peste mii şi mii de ani...

“Când te-ai pregătit să loveşti?” întrebă deodată mărita Tuna.

“Mâine dimineaţă, la ora şase,” veni răspunsul, mai îndepărtat parcă, al lui Batu Giray, Mare Han al Stepelor de Kerulen acolo, la ei, în Imperiu, simplu fugar plin de şiretlicuri aici, la noi, în oraşul căruia ei îi spun Patru Târguri.

Se auzi un clic, urmat de zgomotul de fond al difuzoarelor. Asta dădea un uuuuu continuu pe ecranul meu. Bizar! – mi-am dat seama atunci, aruncând un ochi rapid peste înregistrare – agenţii lui Batu (daţi-vă seama că se numeau unii pe alţii... oşteni!) agenţii lui Batu, aşadar, abia dacă ecranaseră conversaţia.

Te pomeneşti că doreau ca Hanul lor să fie auzit? Era doar un alt act de trădare, sau Batu era mai deştept decât Tristana?

“Angustia! Lasă dracului biroul ăla şi dă-i drumu’ încoa’!” ordonă Vanez în clipa aceea.

Distinsa blondă îşi şterse fruntea. Nu prea ştia ce să facă. Era genul de femeie îngrozită de ideea că ar putea să lase treaba neterminată. Cum să părăsească biroul în timpul programului?

“N-ai auzit, Angustia?!” răcni Tristana, tremurând din toate şuncile. “Batu a zis că are de gând să mă atace cât de curând! Vreau să-l întâmpin după cum merită. Ce naiba vrei să mai faci la Centrade?” – cum Angustia încă se codea, obeza adăugă, prostindu-se: “Hai la mama, Angustia! Am nevoie de toate datele din revelatorul tău! Îţi promit că le scot de acolo aşa cum îţi place ţie, aşa cum nu-ţi mai face slăbănogul ăla de bărbat al tău!”

Fâstâcită, Angustia înghiţi în sec. Se gândi puţin, dar n-avu ce să facă, aşa că se pregăti să iasă. Pentru început, decuplă spaghetele lucioase care legau convertizorul din spatele urechii de liniile telefonice fixe. Verifică restul măţăraiei şi dispozitivele de filtrare în timp ce eu, ca să câştig secunde preţioase, mă apucai să derulez de la coadă la cap discuţia dintre Tuna, Marea Sanim, şi Batu Giray, Han al Stepelor Îngheţate, aliaţi în cine ştie ce război purtat în Imperiu de încă nenăscuţii noştri seniori.

Apoi, sexoasa de Angustia o şterse din birou, ceea ce îmi dădu posibilitatea să studiez datele stocate în revelatorul ei chimic. Parcă eram în competiţie cu Tristana şi cu tata Vanez, care descompuneau şi ei semnalele emise de Angustia Behrens. Hm, mi-am dat seama că aveam să câştig aproape un minut

faţă de ei în clipa în care i-am văzut cum lasă totul baltă ca să se aşeze sub zidul nordic al apartamentului. Furtunurile elastice se iţiră din peretele roşu, palpitând, iar cei doi căscară gurile cuminţi, precum doi bebeluşi, suportând hrănirea, tacticoşi.

Vanez termină primul, după cum vă aşteptaţi, în timp ce zidul păru că se usucă, aspirat mai departe de fălcile căzute ale grăsanei.

“Intru în apartament!” se auzi vocea Angustiei, branşată încă la spaghetele de înregistrare. Uşile culisară larg.

În clipa aceea, se auzi un violent zgomot umed, ca de pepene zdrobit cu maiul, iar zidul din care sugea Tristana plesni, împroşcând camera cu sânge.

Ce naiba…

„Păzea, Tristana!” urlă Vanez, ca din gură de şarpe.

Se auzi un fleoşcăit brutal, urmat de sfârâiturile geamului care se sfâşie în zeci de bucăţi, revărsându-se spre trotuarul situat cu 27 de etaje mai jos, de parcă era o cascadă din gelatină. Peretele exterior atârna în lambouri sângerânde, deschizând o panoramă amplă spre Cardan Boulevard. Zgomotele străzii se auzeau de-a dreptul clar, de parcă ne-am fi aflat jos pe trotuar, dar asta nu mă ajuta prea mult.

„Trage, Vanez, trage!” răcni Tristana, rostogolindu-se precum o morsă pe podea, în căutarea unui adăpost.

“Satur! Satur!” strigai eu în timp ce o luam la sănătoasa pe bulevardul Cardan din partea mea de cer lateral. “Cardanul nu mai e deloc o zonă privilegiată. Ăştia pot să mă arunce în aer în orice moment.”

“Moon? Moon Baronian din casa obezei de Tristana?” veni vocea plictisită din biroul Centradelor.

“Lasă prostiile şi pregăteşte-mi un transfer! A început un război în jurul meu!”

“Transfer?! Tu!? Pleci de lângă balena aia care a făcut om din tine!?”

“Dacă mai rămân lângă ea, dau colţul, Satur!” am urlat eu, alergând spre cea mai apropiată zonă de transfer scrisă în joc de tata Vanez.

Nu vedeam prin cerul lateral decât gamba păroasă a aceluiaşi tată Vanez care, rostogolit sub o masă, trăgea spre uşa de la intrare. Pe Tristana o auzeam cum mormăie înfundat, cu gura închisă, vorbind în agunt, ciudata limbă de câmp a

văzauzului, dacă o şti cineva ce înseamnă asta cu adevărat. Brusc, un alt zid plesni, azvârlind sânge şi bucăţi întregi de muşchi pe cerul lateral.

“De unde ai de gând să faci transfer?” întrebă Satur, cu acelaşi glas plictisit.

Privii îngrozit de-a lungul bulevardului Cardan şi dădui cu ochii peste un fast food. Era cea mai apropiată arie de transfer.

“La Elliot’s Belly. 293, Cardan Boulevard!” am scos eu un răcnet gâtuit, repezindu-mă spre vitrina cu plăcinte, gogoşi şi hamburgeri.

“Ştiu bine unde e Elliot’s Belly!” cârâi Satur Baronian, morocănos. “Află că n-am cum s-ajung acolo mai repede de pa’ş’cinci de secunde!”

Vanez strigă ascuţit şi se târî agil până în dreptul peretelui distrus, care se scurgea spre bulevard în blocuri umede de carne storcoşită.

“Tristana! Fii gata, Tristana!” urlă el şi trase din nou. Proiectilele se afundară în zidul din muşchi dinspre culoar, cu zgomote de contrabas.

“Stai s-o rad pe căţeaua de Angustia!” se auzi vocea piţigăiată a grăsanei.

Nu vedeam din ea decât fesa stângă, mai mare decât un televizor din cele vechi. Era o fesă într-atât de voluminoasă încât acoperea canapeaua de piele pe care Tristana se zbenguise cu Vanez şi, parţial, zidul nutritiv al apartamentului, plin de prize şi de pori largi, agitaţi de cârcei. Între timp, ajunsesem în fugă în faţa vitrinei lui Elliot.

“Ce naiba faci, Satur?”

“Am o porţiune de drum blocată,” îmi răspunse. “Tre’ să fac un ocol de treij’ de secunde!”

“Ascultă, Satur Baronian! Convenţia a fost acceptată de toţi Vânătorii! Dacă vrei să câştigi timp în speranţa că ăştia o să mă stingă aici, toţi o să afle că Satur Baronian din biroul Centradelor şi-a lăsat un frate la ananghie! Am să fac un tărăboi…”

“Să-mi sară ochii: e drumu’ blocat!” ţipă Satur şi, în clipa aceea, bulevardul Cardan păru că se rostogoleşte sub o deflagraţie cumplită. Apuc să văd sânul imens al Tristanei cum se striveşte de cerul lateral, apoi suflul unei explozii împinge masa aia de grăsime peste Vanez, în dreptul zidului exterior.

Slăbănogului îi ies ochii din cap, dar nu ştiu cum fac amândoi de se despart, luând-o târâş spre adăpostul precar al unei comode din os stratificat.

De jos, se auzeau sirenele poliţiei, amestecate cu urletele mulţimii. Eram sigur că se holbau cu toţii la etajul 27 al Turnului Hata, de pe Cardan Boulevard.

Tristana fandă ca să se ridice, afundându-şi întreg piciorul în covorul sfârtecat, care mustea de sucurile albe prelinse din zidurile încăperii.

“Nu fi prost, Moon!” se auzi din nou Satur. “Eşti cu două generaţii sub mine, dar ai petrecut peste o sută de zile cu Tristana cea grasă, trădătoarea Marei Sanim! Cunoşti contactele umane a peste 60% dintre Baronieni! Ai legături în tot oraşul, iar de la Tristana ai învăţat o grămadă de şmecherii! Cum crezi că te-aş lăsa să te stingi, cu tot ceea ce ai aflat? Tu ai putea să-mi spui chiar şi ce e aia văzauz, dacă te scap! Mai am douăj’ de secunde şi ajung la Elliot’s Belly, să-nţepenesc dacă te mint!”

“Grăbeşte-te! Aici, e iadul pe pământ!”

“Nu-i nevoie să-mi spui! Văd şi eu, foarte bine, prin cerul lateral!”

Tristana se băgase sub o masă roşie şi vorbea înfundat, cu gura închisă, (asta era limba agunt) în timp ce tata Vanez o acoperea cu focuri răzleţe. Îndărătul celor doi, dincolo de Cardan Boulevard, la cincizeci de metri, zăream cerul lateral al lui Satur. Ilumina în tonuri albastre, precum un spot minuscul, biroul Centradelor.

“O să te fărâm, Angustia!” strigă obeza, scoţând căpăţâna de sub masă.

“Nu-i vina mea, Tristana!” răspunse blonda. “Ştii bine că te iubesc! Eu n-am dorit decât să – “

Se auzi un plesnet umed şi un scârţâit înfiorător de prelung. Asta fusese Angustia. Bucăţi din ea făcură ca bulevardul Cardan din partea mea de cer lateral să se mai cutremure o dată. Brusc, izbucni un snop de rafale, urmat deîndată de chiotul lui Vanez:

“Ne-am scos, Tristana! Ne-am scos!”

Urletele lui animalice fură acoperite de huruitul metalic care se auzea de afară, din ce în ce mai aproape. Un elicopter? – m-am întrebat.

“Moon? Am ajuns la Elliot, la fast food! Fă, dracului,

transferu' ăla odată!"

Am dat de perete uşa lui Elliot, năpustindu-mă în faţa unui tonomat antic, cu discuri de vinil. Am vârât fisa în aparat, în timp ce dincolo de cerul lateral se auziră explozii de proiectile însoţite de plesnetele mocirloase ale zidurilor şi ale mobilei. Fast food-ul păru să se descompună, vibrând sub o rafală, iar din tonomat se ridică un cântec vechi: Break on Through to the Other Side, cu Jim Morrison. Mesele, scaunele şi rafturile se clătinară ca atunci când îl capturam pe Hulk Hogan, care de regulă se refugia la Elliot, iar în final, de afară se auzi chiotul de cowboy al lui tata Vanez.

Chiotul se tăie subit – huruitul elicopterului şi zgomotele bulevardului Cardan se estompară, iar eu deschisei ochii într-un fast food imaculat. Eram încă buimac, dar mi-am dat seama instantaneu că ţineam în braţe o Soraya pe jumătate dezbrăcată, care gemea întretăiat.

De-ăsta-mi eşti, Satur, fir-ai al naibii de futăcios! Cică alergai pe străzi ca să mă primeşti şi, când colo, te babardeai cu Soraya, în camera din spate a fast food-ului! Eh, cum-necum, bine că efectuasem transferul. Prin cerul lateral, la cincizeci de metri depărtare, se zărea faţada Turnului Hata, din coloane uriaşe de sepie. Era acoperită cu pale groase de fum negru.

"Scuză-mă, Soraya!" zisei ca un om de lume şi dădui să mă reped pe Cardan Boulevard, ca să privesc mai bine afară. Gemând, Soraya abia dacă se dezlipi de mine, iar eu abia atunci mi-am dat seama că aveam hainele vraişte şi penisul în semierecţie…

"Hei!" strigai la Soraya. "Aruncă-mi o faţă de masă, ceva…"

Oho! – îmi sticliră ochii, zărind-o: nu era ea Soraya cea îmbunătăţită de care se bucura unul ca Thor, dar tata Vanez o scrisese pe partenera lui Satur într-un mod cu mult mai incitant de cât o scrisese pe Soraya mea. Sânii, domnilor, sânii sunt la mare distanţă faţă de ceea ce avusese în dotare partenera mea de generaţie! Mă întreb dacă nu cumva şi circuitele ei cogitative nu încasaseră ceva modificări, care s-o apropie ca potenţial de Soraya lui Thor…

Soraya din faţa mea pufni în râs:

"Sunteţi nebuni, cu toţii! Nu-i Vânător Baronian care să nu viseze la Soraya lui Thor!" Nemernica ştia însă că era ţapănă –

se mişcă rapid prin fast food, legănând din fese şi, găsind o faţă de masă, mi-o azvârli în silă.

M-am răsucit spre cerul lateral şi-am apucat să văd elicopterul cu însemnele lui tata Vanez. Tocmai amorsa un picaj, direct spre carosabil, derobându-se de flăcările ce ţâşneau din faţada Turnului Hata. Vuia printre clădirile bio ce străjuiau Cardan Boulevard, antrenând în urma sa pale de fum sfârâitor.

Pute, al dracu' să fiu dacă nu pute toată strada a carne arsă – aşa mi-am zis, văzând limbile de foc care umpleau cu băşici zidurile Turnului Hata.

2. “Mamă a Mamelor! Ne-au scăpat!” exclamă Batu Giray, nervos. “Sunt Mare Han al Hoardei de Aur, am pus un Imperiu întreg pe jar şi uite că nu sunt în tare să termin o nenorocită de trădătoare sanim! O o-be-ză!”

Hăt, departe, în lumea ei friguroasă, tocmai în Imperiu, Tuna îşi drese glasul:

“Zău dacă pricep cum de ţi-a scăpat. Pe Angustia o capacitasem perfect. Le băgase în cap numai ceea ce plănuisem noi doi. Îi izolasem în apartamentul din Turnul Hata. Ţi-ai trimis oştenii acolo. Angustia le-a deschis intrarea. Cu toate astea, vaca de Tristana a scăpat!”

“Da. Vaca de Tristana şi cocostârcul de Vanez... şi au scăpat cu tot cu înregistrarea Angustiei. Idioata aia avea şi un revelator chimic în care a tras discuţia dintre noi doi...”

“Falsa discuţie dintre noi doi! Ascultă, Batu!” schimbă Tuna vorba. “N-ai impresia că ai început să vorbeşti şi tu precum oamenii din Patru Târguri?”

“Ba, cum să nu...” se posomorî Batu. “Dar, ce vrei? Ei au un tavan de oţel în loc de cer, iar aerul de aici e puturos şi stătut... Stau toată ziua printre makinile lor şi, în loc de apa limpede din stepele Kerulenului, beau o zeamă sălcie, scoasă din rezervoare ce ghiorăie precum nişte uriaşe stomace de cămilă... N-am mai pus în gură vânat de patru luni încheiate, de când am fugit din Imperiu – acum îmbuc o carne ce seamănă cu pergamentul şi nişte sosuri fără de gust... cum ai vrea să vorbesc?” se plânse el şi se apropie de computerul din faţa sa, în cerul lateral al căruia zărea trăsăturile majestuoase ale Tunei. Atinse display-ul cu delicateţe, de parcă ar fi dorit s-o mângâie pe Marea Sanim. Membranele ecranului vibrară scurt: erau elastice şi umede, aidoma unor ochi uriaşi.

“Îmi lipseşte văzauzul, îmi lipseşte liniştea de acasă, îmi lipsesc dezmierdările spuse în agunt… Îmi lipseşte aerul şi apa întinderilor noastre, îmi lipseşte tot. Iar tu îmi lipseşti mai mult ca orice.” Trecură câteva clipe, după care Batu întrebă, gânditor: “Deci?”

“Nu se mai poate fără război, Mare Han!” mormăi Tuna, încurcată. “Tristana cea grasă va trece tot ce a aflat în cărţile ei scrise de mână, iar cărţile ei vor ajunge aci, în Imperiu, aşa că vrăjmaşii noştri îşi vor da seama unde ai ajuns… Of, o grămadă de gazde shug răspândite în Patru Târguri ţin partea ticălosului de Opt-Paşi, blestemat fie, iar balena de Tristana o să le dezvăluie toate ascunzişurile din oraş. Tu ce-ai face în locul lor? N-ai ataca duşmanul dacă i-ai şti culcuşul? Nu l-ai izbi acolo, în Patru Târguri, departe de ţinuturile Imperiului, astfel încât toată lumea să-l uite, odată pentru totdeauna?”

“Eşti sigură că Tristana cea grasă a căzut în plasa lui Opt-Paşi? Trădătorul ăla…”

“Hai să nu-i mai pronunţăm numele”, îl întrerupse Tuna. „Mă tem să nu-l invocăm. Mă tem să nu te şteargă din *toate* amintirile noastre, ale celor ce te îndrăgesc deopotrivă cu ale duşmanilor.”

Hanul privi într-o parte. Bătea darabana pe birou, privind în ecranele umede ce-i afişau oraşul în care sângele se amesteca cu curentul electric, iar limfa cu combustibilii fosili – cabluri de date se împleteau cu fibre axonale, carosabilul din *hevea brasiliensis* alterna cu străzi din asfalt, grinzi de beton se amestecau cu stâlpi din coral, susţinând pereţi de muşchi acoperiţi cu piele de sinteză, sticlă şi cornee de cultură. Patru cartiere identice, izolate perfect între ele. Patru sisteme distincte de distribuţie a apei şi a energiei. Patru reţele deosebite de transmisie a informaţiilor. Patru sisteme de transport ale hranei pentru clădiri. Patru sisteme de transport pentru locuitori şi materiale. Patru portante de energie externă, cu releele încastrate în tavanul de oţel nichelat. Toate acestea *constituiau* Patru Târguri.

Pe de altă parte, patru servicii de pompieri, patru servicii de poliţie, patru servicii de sănătate, patru servicii de întreţinere ale clădirilor. Şi, deasupra tuturor, aproape nevăzute, dirijând întreg oraşul, Centradele.

Peste tot aşteptau gazde shug, peste tot se strecurau

femei sanim nebănuite, peste tot se vârau agenţi de-ai lui Batu şi emisari de-ai trădătorului de Opt-Paşi, intrigantul care-şi dorea Imperiul doar pentru el. Of, of – Batu auzise chiar şi nişte zvonuri îngrijorătoare din care reieşea că vrăjmaşul său ajunsese, şi el, în carne şi oase, prin ascunzişurile din Patru Târguri. Gata să-şi ţeasă urzelile şi aici. Gata să surpe puterea tuturor seniorilor, blestemat fie-i numele în veci!

“Hotărăşte-te, Batu, odată!” stărui Tuna. “Mai bine porneşti războiul acolo, în Patru Târguri, înainte ca seniorii din Imperiu să înebunească de tot şi să coboare cu toţii pe urmele tale!”

“Sau ale lui Opt-Paşi,” răspunse Batu.

„Sau ale lui Opt-Paşi, dacă spui tu, că nenorocitul ăsta ne-a îmbrobodit pe toţi.”

Batu se scărpină în cap, dezgolindu-şi dinţii şi lăsând să i se vadă caninul de jad. Se uită în ecranele TV, aliniate de jur-împrejur. Toate canalele emiteau imagini de pe Cardan Boulevard, de sub Turnul Hata. Coloanele cafenii-verzui, de muşchi gigantici de sepie, armaţi cu coral, ardeau în vâlvătăi, răspândind un fum care se aduna, negru şi unsuros, sub tavanul de oţel al oraşului. *“Facţiuni teroriste ale grupărilor parasociale au operat în apropierea băncii Imperium Overseas, dorind să pregătească un atentat catastrofal...”* Urmau imagini de arhivă cu sloganuri anarhiste care vizau Centradele. Nimeni nu sufla o vorbă despre gazdele shug, despre femeile sanim, sau despre seniorii Imperiului care se urmăreau până aici, pe bulevardele din Patru Târguri, deşi Batu ştia bine că relaţiile lui Vanez ajungeau până sus de tot, la însuşi guvenatorul Orr.

Dar, cu asemenea vorbe n-avea curaj nimeni să se joace pe posturi. Războaiele seniorilor şi comploturile din Imperiu erau rezervate numai cunoscătorilor. Pentru fraierii de rând, erau bune doar sintagmele *gherilă urbană* şi *grupări parasociale*.

“Dacă puterea ar fi fost în mâinile prietenilor noştri din Patru Târguri, şi dacă Tristana cea grasă ar fi fost cea care ar fi lansat ofensiva, sunt sigură că poveştile vehiculate în cerurile laterale ar fi fost aceleaşi,” remarcă Tuna.

“Computere!” o corectă Batu, zâmbind amar. “Oamenii de aici le spun *computere*, nu ceruri laterale!”

“Mă rog. Ceruri laterale, computere, sau cum li s-o mai spune, de-acum nu mai avem de ales! Trebuie să ne... cum

spun oamenii de acolo? – Trebuie să ne *infiltrăm* în reţea, aşa e? În computere şi în… cum le spuneai? – în *servere*! Restul manevrelor pe care le-am încercat au eşuat, iar emisari de-ai vrăjmaşilor au început să bântuie prin oraş. Crezi că a învăţat vreunul dintre ei să se folosească de… *sistem*?” întrebă Tuna, accentuând cuvintele pe care le folosea pentru întâia oară.

“Cei mai mulţi n-ar fi în stare. Tristana ştie s-o facă, însă. Iar prin ea, şi blestematul de Opt-Paşi, pe care obeza asta îl aşteaptă ca pe o pâine caldă.”

“Un motiv în plus ca să nu mai întârziem. Coboară în văzauz, Batu!”

“I se spune *reţea*,” o corectă Batu.

“Fie, coboară în *reţea*, Batu! Altminteri, Opt-Paşi o să pună mâna pe Patru Târguri înaintea noastră! E inutil să-ţi spun ce-o să se întâmple dacă reuşeşte.”

Marele Han mângâie ecranul umed, cu blândeţe, făcând-o pe Marea Sanim să ofteze. Apoi privi pe celelalte ecrane, care afişau bulevarde, intersecţii, clădiri, grafice de consum energetic, fluxuri de apă prin canalizări, sisteme de ventilaţie, dispozitive de ecranare termică şi instalaţii de recondiţionare a deşeurilor…

Zări, din nou, Turnul Hata, sfârâind sub atingerea flăcărilor. Părea un muşuroi de furnici năpădit de… *chiromasoni*, se gândi Batu, folosind cuvântul bine ştiut, de la el de acasă, din îndepărtatul Imperiu. Cei de aici le spuneau însă *depanatori bio* – uite-i cum operau faţada clădirii, coborând în rapel, secţionând ţevile din arteplast, suturând cablurile axonale retezate de explozie şi prinzând în copci transparente ferestrele umede ce atârnau peste ziduri precum nişte lambouri grele, ude leoarcă, bătute de curenţii puternici lansaţi de climatizoarele din tavanul bulevardului Cardan. Din stradă, jerbele de apă lansate de pompieri se izbeau cu plesnete de valuri marine de coloanele de susţinere ale clădirii, armate cu madrepori.

“Mamă a Mamelor! Ce putoare o fi pe Cardan Boulevard!” exclamă Batu. “Habar n-ai ce duhoare e mereu pe aici,” îi mărturisi Tunei, “dar când ia foc câte o clădire, zău că-ţi mută nasul din loc!”

“Coboară în reţea, Batu!” îl îndemnă Marea Sanim încă o dată şi, zâmbind din colţul gurii, adăugă: “Duhoarea din Patru Târguri n-are cum să bată într-atât de *adânc*! N-are cum să intre

în... *siliciu* ziceai că-i spune?”

Marele Han nu-i răspunse. Se temea de computere, se temea de cablaje, se temea de tastaturi şi de prize bio – nu semănau deloc cu văzauzul cel simplu de acasă, cel care nu cerea unelte ca să te slujească fără greş.

“Şi dacă Opt-Paşi a pătruns deja în reţea?” întrebă Batu într-un târziu.

“N-avea cum să înveţe reţeaua înaintea ta! Te afli de luni de zile pe meleagurile acelea atât de îndepărtate. Opt-Paşi abia dacă a ajuns acolo!”

“Aşa e, dar dacă şi-a racolat niscaiva shug credincioşi şi nişte sanim trădătoare, o să-l călăuzească aceştia.”

“Lasă că şi tu ai aliaţi, Batu. Niwana cea neagră ţi-e credincioasă. Angustia a plătit cu viaţa pentru că te-a ajutat. Mai sunt şi alte sanim care ne-au rămas credincioase, acolo, în Patru Târguri!”

“Niwana cea neagră, mda,” făcu Marele Han, după care, răsuflând adânc, o privi pe femeia tuciurie de lângă el. “Ţi-ai auzit căpetenia!” îi spuse.

“Am auzit-o şi sunt gata oricând să pornim, înălţimea ta. Binevoieşti să cobori acum în reţea?” întrebă negresa, bucuroasă să folosească formulele de adresare din îndepărtatul ei Imperiu. Aici, în Patru Târguri, toată lumea se tutuia, prosteşte.

“Of, sunt gata,” zise Marele Han, răsuflând adânc, iar Niwana se apucă să apese pe tastele din cartilaj rece. Nu trecu mult şi ecranele afişară ceea ce aveau să fie de-aici înainte braţele, picioarele, urechile, ochii, degetele şi nările lui Batu Giray: levierele, ţevile, butoanele, ecranele, robinetele, roţile dinţate, liniile de montaj, ţevile de nutriţie, ambulanţele, gunoierele, semafoarele, covoarele bio de gazon expandat, carosabilul de *hevea brasiliensis*, elicopterele cu elitre membranoase, cablurile de înaltă tensiune, semiconductorii, moleculele de neurotransmiţători, serverele şi cipurile...

“Asta aşteptam de la tine, mărite Han!” zâmbi Tuna cu întârziere, iar imaginea ei din ecran prinse să facă ape. “Ai grijă ca oştenii tăi s-o scarmene pe grăsană până îi merg peticele! S-o joace ca pe hoţii de cai, ca să nu-i mai stea mintea la intrat în... *sisteme*.”

“Mda! O trupă de Vânători Baronieni... asta o să fac din

oştenii mei, Tuna! Nişte Vânători Baronieni care o să atace cu arme nemaivăzute," – zâmbi Batu, văzând cum Marea Sanim clipea mai des din ochi, neînţelegând despre ce vorbea.

Se întoarse apoi spre Niwana. Iar aceasta:

„Deja i-am adormit pe toţi bolnavii aceia, Mărite Han. I-am răpit din spitale, le-am suspendat tratamentele şi i-am răspândit prin oraş, în cuvele noastre. Îi mai ţinem în viaţă doar cât să ne fie buni pentru lovitură."

„Mda... Nişte şerpaşi genetici am făcut din falnicii mei călăreţi," pufni Batu, mâhnit. Apoi, pe faţă îi înflori brusc în zâmbet şi-i spuse Tunei, cu gând s-o uluiască: „*Serratia Marcescens* va fi cheia cetăţii, iar informaţiile pe care Niwana le-a crescut în culturi bacteriene ne vor fi şarjă biruitoare... Of, ce mai războaie am ajuns să port!"

3. "Iu-hu-huuuu!" răcnea Vanez în elicopterul care se năpustea printre clădirile bulevardului Cardan. Îşi trăsese pe el combinezonul gelatinos, tapisat cu terminale cuplate la reţea, iar acum privea prin hublouri la imobilele înalte, cu ziduri fremătânde şi lucioase. „Se apropie clipa noastră, Tristana!"

"O să facem *exact* ca Vânătorul Baronian, dragoste! Am fost, amândoi, nişte adevăraţi Moon Baronian!" exclamă Tristana, cu glas răguşit. "Ia vezi, care e situaţia oraşului!"

Vanez îşi activă terminalele, după care trase spre el un tub din plafonul de muşchi al elicopterului.

"Oraşul te aşteaptă să-l iei în stăpânire, Tristana! În numele Tatălui, al Fiului, şi al Sfântului Opt-Paşi, care trebuie să pice printre noi dintr-o clipă în alta!"

"Opt-Paşi e seniorul meu, Vanez!" scrâşni obeza. "Opt-Paşi o să pună mâna pe întreg Imperiul, aşa că nu-i lua numele în deşert..."

Vanez îi făcu însă cu ochiul şi chicoti, după care vârî tubul adânc în gură, de parcă ar fi dat să-l înghită. Displayurile minuscule, răspândite pe pereţii cockpitului, se aprinseră brusc. Slăbănogul închise ochii şi, după câteva clipe, întinse degetul, orbeşte, către unul dintre ecranele umede, palpitânde. Tristana se apropie de ecran şi miji ochii:

"Asta-i chiar la tine acasă, vânosule," remarcă ea. "Ce vrei să-mi arăţi?"

Vanez începu să mormăie în agunt: *Priveşte în ecranul computerului meu!*

Tristana se zgâi prin ecranul din cockpit la ecranul minuscul aflat tocmai în încăperea slănănogului. Surprinse nişte mişcări bizare, grăbite, după care computerul îndepărtat se stinse brusc.

“A naibii să fiu! Era cumva…?”

Vanez mormăi din nou în agunt: *Până acum doar bănuiam că Opt-Paşi şi tovarăşii lui au ajuns în oraş. De acum însă, sunt sigur că seniorul nostru este aici. E aici şi s-a ascuns exact unde trebuie, Tristana!*

“Pierdem înălţime,” îi întrerupse pilotul. Huruind în ritmuri din ce în ce mai întrerupte, elicopterul se strecura pe sub podul de peste Strâmtoarea ce despărţea Cardan Boulevard în două părţi egale. “Nu poate să fie decât mâna oamenilor lui Batu: au căpătat acces la turnurile de control.”

O privi pe Tristana, dar aceasta era nepăsătoare.

„Controlorii de trafic… Încearcă să preia comanda elicopterului…” insistă pilotul. „Dacă o mai ţinem aşa, o să ne prăbuşim în Strâmtoare…”

Curentul de aer al elicei zburlea de acum suprafaţa apei. Aparatul se zgâlţâia precum un automobil fără suspensii hurducat pe un drum de ţară.

“Ne prăbuşim în Strâmtoare pe dracu’!” pufni Tristana cea grasă. „În curând, praful o să se aleagă din oamenii lui Batu, iar ăia din turnurile de control o s-o încaseze primii.” Se ridică de la locul ei, se mai uită o dată în ecranul din camera lui Vanez, după care spuse: “Ia, hai! Analizaţi-mi înregistrarea din revelatorul chimic al Angustiei! Cine mă copiază?”

Din spatele habitaclului îşi făcu apariţia Lona, indianca înfăşurată în kilometri de spaghete, împopoţonată cu led-uri ca un pom de Crăciun şi încărcată cu nenumărate cadrane de măsură din care doar câteva îi foloseau cu adevărat la ceva. Îşi scoase dintr-un buzunar cititorul de memorie externă şi-l întinse Tristanei:

“Branşează-te aici, dragoste!”

“Mmm… Lona… În noaptea asta dăm lovitura pe care o aşteptăm de ani de zile! O vom izbi pe netoata aia de Tuna de n-o să-şi mai revină! O să răzbunăm, în sfârşit, execuţia frumoasei Drala, adevărata căpetenie a sanimului de acasă!”

“Mă doare-n cot de Drala.” pufni indianca. “Mie-mi place doar caftul!”

“Şi mie,” îi strecură obeza în ureche, “dar să nu spui la nimeni. Branşează-mă, iubito!” zise apoi cu glas tare, în timp ce-şi ridica părul blond, expunându-şi convertorul din spatele urechii.

Elicopterul prinse a se zgâlţâi din ce în ce mai tare, de parcă dădea rateuri. Ecranele din bord se stinseră, iar afară, în oraş, un cvartal întreg de blocuri se cufundă în întuneric.

“Oamenii lui Batu au pus mâna pe portantele de energie…” se înfurie pilotul. „O să-mi fie din ce în ce mai greu să duc elicopterul ăsta unde trebuie, Tristana!”

“De ce te ambalezi, frumosule?” se prosti grăsana. „Treci pe autonom!”

“Ca să trec pe autonom, trebuie să ajung deasupra golfului! Aici sunt încă sub portantele oraşului… Şi scoate-ţi porcăria aia din urechi, că cine ştie ce paraziţi ţi-o fi lăsat Angustia în memoria externă.”

“Ia vezi-ţi tu de pilotat,” zbieră grăsana. “A început ciufuleala, ce te tot plângi? Mi s-a spus că eşti cel mai bun, aşa că descurcă-te cu ce ai, că de-aia te plătesc… Ia zi, Lona! Sculele tale bat până în sistem?”

Indianca nu răspunse imediat. Strâmba din buze, baleind memoria externă a Tristanei, însă ecranul cititorului rămânea nemişcat.

“Ei, drăcie! Eşti virgină, Tristana! Zău!”

“Ce naiba? Doar am înregistrat-o cu mâna mea pe arzoaica de Angustia! Vanez! Tu n-ai înregistrat-o?”

Tot revelatorul ei chimic e în mine, scumpo, icni el fără sunet, în agunt, după care închise ochii. Preţ de câteva clipe, ecranele de pe pereţi se aprinseră din nou, iar slăbănogul întinse degetul spre display-ul ce-i afişa camera de acasă. Din ce în ce mai agitat, Vanez gâjâi înfundat.

“Ce vrei să…”

Tristana rămase cu gura căscată. În computerul de acasă al lui Vanez se zăriră şase siluete îmbrăcate bizar, în haine groase cu o croială nemaivăzută.

“Design-ul ăstora e baroc, sau roccocco?” se rupse Lona în figuri.

“Te sparg, cioroaico!” făcu Tristana, cu glas rău. “Ăsta e Opt-Paşi, împreună cu tovarăşii lui, pe care eu îi aştept încă dinainte să mă nasc! Ai avut dreptate, Vanez! Opt-Paşi a ajuns

aici! Să ne grăbim!”

Slăbănogul dădu din cap după care, văzând că ecranele de pe pereţi se sting din nou, scoase tubul din gură, răsuflând uşurat. În clipa aceea, elicopterul începu să urce abrupt, de parcă se căţăra pe o scară, descriind o curbă pe deasupra clădirilor din cartierul nordic al oraşului.

“Hai c-am reuşit!” exclamă pilotul. “Fraierii! Credeau că ne spulberă dacă ne lasă paraziţi de portantă în interfaţa video! De-acum, intru pe autonom! Suntem deasupra golfului, Tristana. Ce facem?”

Grăsana deschise cockpit-ul şi se aplecă afară, privind spre puzderia de lumini a oraşului, răspândită de jur împrejur precum o ninsoare strălucitoare, îngheţată. De undeva dinspre est, dinspre stadionul iluminat *à giorno*, se ridicară brusc nişte urlete nesfârşite.

Iar pilotul:

„Să vezi că au înscris ăia de la Hibernians…

„Avem ceva *bondari* pe urme!” chiui Tristana ascuţit, în loc de răspuns. “Nu i-ai văzut, deşteptule?”

Pilotul făcu semn că nu, iar Tristana se mai uită într-o parte şi în alta. I se părea că e prea mare vânzoleala pe Cardan Boulevard, dar apoi îşi aminti că exact aşa era scris şi în cartea ei de femeie sanim pentru această zi: seniorii aveau să înceapă războiul la ora 22.34, ucigând o persoană apropiată Tristanei, o angajată a Centradelor, adică pe biata Angustia. Legat de acea ucidere, cartea sanimului făcea referire la o cursă dejucată cu greu de credincioasele Tunei. La aceeaşi oră, adică la 22.34, Opt-Paşi va fi ajuns în Patru Târguri, numai că nimeni nu ştia unde se afla. Imediat după începerea războiului, Tristana avea să ajungă într-un elicopter de unde avea să dirijeze primele confruntări şi, tot de acolo, din elicopter, avea să-l zărească pentru întâia oară pe Opt-Paşi, seniorul venit din Imperiu, gata să se lupte cu Batu Han.

Până acum, toate întâmplările avuseseră loc după cum era scris în cartea ei, mai puţin faptul deloc neglijabil că Angustia o trădase pe Tristana. De altfel, obeza trebuia să adauge această informaţie în cartea ei, pentru orice eventualitate. Eh, cum-necum însă, evenimentele indicau clar că sfârşitul oraşului se apropia, iar Tristanei nu-i mai rămânea decât să-şi îndeplinească misiunea – singura ei misiune, cea

pentru care fusese pregătită încă de la naştere.

Se întoarse în habitaclu şi-şi rostogoli şuncile spre pupa, unde erau aglomerate dispozitivele indiencei.

“Bagă-mă în cuvă, Lona!”

“Acum?!” se miră indianca.

“Ce tot comentezi? Ce? Sculele tale nu bat de aici până în reţea?”

“În mă-sa pe gheaţă, cum să nu bată până în reţea? Dar vrei să faci asta de aici, din *bondar*? Credeam că o s-o facem cum scrie la carte… Cu stimulare farmacologică, într-un loc liniştit, la adăpost de…”

“Lona!” scrâşni grăsana, mijind ochii. “Ia zi-mi cât e ceasul!”

Indianca rămase cu gura căscată, dar Tristana se apropie de ea ameninţător.

“E 0.13…”

“Habar n-ai, nenorocito, dar la ora 0.16 e programată o manevră care aşteaptă semnalul meu de sute de ani! Aşa că voi declanşa lovitura din zbor! M-ai înţeles, sau vrei să-ţi scriu direct în sinapse, ca să nu uiţi?”

Lona se holbă la ceilalţi. Vanez o scotocea din ochi. Pilotul fluiera un cântecel. Grăsana se apropie de indiancă, de parcă dădea s-o îmbrâncească.

“Fac orice, Tristana, numai nu-mi scrie în sinapse!” înghiţi Lona în sec, după care se grăbi să arunce o privire în revelatorul chimic al lui Vanez, de parcă îşi amintise în ultima secundă că lăsase treaba neterminată. “Oh, domnu’ Vanez e virgin şi el! N-a mai rămas nimic din Angustia, nici măcar în Vanez!”

Grăsana se privi cu slăbănogul, cu înţeles.

“N-a rămas nimic din ce a înregistrat Angustia pentru că asta era cursa de care scria în cartea mea de shug,” remarcă obeza, oftând. “Vezi că se face ora!” îi atrase atenţia indiencei, care se repezi în spatele habitaclului, dezvelind un sac din membrane umede care pulsau, branşate la un lăstăriş de spaghete de toate culorile.

“Hai, dragoste!” îşi recăpătă Lona cumpătul. “Intră, naibii, în cuvă!”

Grăsana se strecură printre membranele lipicioase de parcă ar fi intrat într-un sac de dormit. Indianca se aplecă asupra ei şi se grăbi s-o cupleze la senzorii interni ai foliilor

tremurânde.

“Gura mare, iubito!”

Degetele Lonei palpară cerul gurii Tristanei, fixând electrozii adânc, spre faringe. Vârî apoi trei clipuri în gura grăsanei, prinzându-le de electrozi. După aceea, îi închise gura şi-i introduse câte un specul în fiecare nară. Îi strecură în nas un snop de spaghete lungi. Îi secţionă pleoapele cu cauterul pentru a plasa un set de senzori umezi, direct pe globii oculari. Îi sutură pleoapele la loc, rapid, de parcă ar fi înnodat nişte şireturi. Îi înfipse în degete terminale în formă de ace, acoperite cu bupivacaină gelatinoasă. Îi împănă venele cu tuburi. Îi îndesă spaghete în convertorul din spatele urechii. Îi astupă urechile cu microfoane din burete de mare proaspăt cules din bazinele hidroponice. Apoi, îi implântă în trahee o ţeavă pe care o răsuci cu gesturi experte, înainte de a porni un compresor încastrat în tavanul habitaclului.

“Nu te lupta cu aparatul,” o îndemnă Lona pe grăsană cu glas mieros. “Lasă-l să te respire! Lasă-l să te respire!”

Tristana se înroşise la faţă şi tot înghitea în sec. După o vreme însă, se obişnui cu scula care răsufla în locul ei şi se înmuie.

“*Finis coronat opus*!” gemu Lona, lasciv. “Hai, desfă picioarele, iubito, şi ia-o pe toată!”

Introduse un tub de cauciuc în vaginul rătăcit în grăsime şi îi acoperi sânii mari, cât frapierele, cu cupe uriaşe electrostatice pe care le activă uşor. Un tremur prelung străbătu trupul obezei, iar Tristana schiţă un zâmbet pe jumătate prostesc.

“Am conceput toate interfeţele astea special pentru tine, dragoste!” mărturisi Lona ciudat, de nu puteai să-ţi dai seama dacă n-o lua pe obeză peste picior. “O să devii oraş, Tristana, dar ştiu *şi* cât de mult îţi plac chestiile astea! Bărbaţii cu care te…”

“Lona!” mârâi Vanez, cu ochii scăpărând de furie.

“OK, OK,” făcu indianca şi umplu cuva membranoasă cu un lichid verzui, gros, de parcă dospea de mătasea-broaştei. În scurt timp, grăsana prinse să plutească, înfăşurată în spaghete şi cabluri, mângâiată de apa călduţă.

“E gata?” se interesă Vanez.

“Tristana coboară-n reţea! Din creştet şi până-ntre picioare, Tristana devine Patru Târguri!” declamă Lona.

4. „Îi simt,” i-am zis Sorayei. „Îi simt cum au coborât în sistem. Grăsana aia de Tristana are o semnătură electronică de neuitat.”

„Încă nu m-ai cunoscut pe mine,” îmi făcu Soraya cu ochiul, după care se întrebă, visător: „Să am eu norocul ăsta? Să fi nimerit, dintre toţi Vânătorii, alături de cel mai deştept?”

„Hai, lasă prostiile. Bine-ar fi să văd acum pe unde umblă şi Hanul ăla şmecher… Îţi dai seama că de acolo, din Imperiul de unde vin ei, s-a uitat cu totul de computere şi de maşini?”

Iar Soraya:

„Să fi uitat şi de noi, de cei ce trăim în computere? Or fi uitat cum să ne mai trezească la viaţă?”

„Poate că da, poate că nu. Ca să fim siguri că nu pierim, însă, trebuie să termin ce-am început, înţelegi?”

„Poate că da, poate că nu,” mă îngână Soraya şi ridică din umeri, zâmbind amar. „Suntem… suntem tare fragili… Fără reţea, suntem morţi.”

„Reţeaua n-o să dispară nicicând. Cei din Imperiu o numesc, de pildă, văzauz,” am încercat eu s-o împac. „Iar noi nu suntem chiar atât de fragili. Ne putem găsi sălaş cam pe oriunde, numai să găsim un suport pe care să poţi înscrie informaţie.”

„Oare ar putea cineva, vreodată, să ne scrie pe aer?” mă întrebă ea, luându-mă pe nepregătite: indiscutabil, era cu mult mai performantă decât cealaltă Soraya, cea rămasă în computerul pe care-l părăsisem în ultima clipă, înainte de deflagraţia care spulberase apartamentul Tristanei.

„Poate că cineva, cândva, o să înveţe să scrie şi pe aer, din moment ce oamenii de afară au învăţat să scrie pe ţesuturi vii,” am simţit eu nevoia s-o liniştesc. „Şi, cine ştie, poate că cel ce va învăţa să scrie pe aer o să se ridice chiar dintre noi. Nu pentru asta ne-am vârât în ciorba asta?”

„Nu,” îmi răspunse Soraya, înţepată. „Nu, Moon: v-aţi vârât în ciorba asta doar pentru că sunteţi Vânători, iar noi ne-am luat după voi pentru că suntem femeile voastre. Punct.”

Acum ar fi trebuit s-o îmbrăţişez. Fără alt scop decât s-o strâng în braţe, după cum fac oamenii din carne şi oase. N-am făcut-o, însă, chiar dacă Soraya mă privea cu ochi mai degrabă umezi – tata Vanez încadrase acest gest într-o suită mult mai complexă, de care n-aveam timp acum, asta lăsând la o parte

faptul că Soraya ar fi înţeles cu totul altceva din îmbrăţişarea mea.

Prin urmare, momentul s-a pierdut, diluându-se în multitudinea semnalelor care alcătuiesc o conversaţie.

Ajunsesem prin subsolurile oraşului scris de tata Vanez pentru noi. Aici era linişte şi întuneric, prin urmare era un loc tocmai bun ca să ne vedem de treabă nestingheriţi. Lansasem de mai bine de un sfert de oră un apel tuturor Vânătorilor, să încerce să ia urma lui Batu, numai că nu primisem nici un fel de răspuns încă. În schimb, unul dintre congenerii mei, un alt Moon, unul care locuia într-un computer pe undeva pe lângă golf, îmi oferea, clipă de clipă, imaginile care se zăreau de o bună bucată de vreme prin cerul lui lateral – era elicopterul Tristanei, care se tot învârtea pe deasupra apei. Fusese cât pe ce să se prăbuşească, dar nu era Tristana fiinţa care să se apuce de treabă fără un plan B. Mda… Dacă aş fi găsit vreun indiciu cât de mic legat de acel elicopter, poate că aveam să ajung din nou în apropierea grăsanei.

Deodată, unul dintre Vânătorii noştri urlă:

„Hei, Moon! Hai că am căpătat nişte informaţii ciudate din reţeaua medicală. Cică ar fi dispărut vreo duzină de pacienţi din serviciile de terapie intensivă răspândite prin oraş. Probabil că nu s-ar fi aflat nimic dacă doi dintre cei dispăruţi n-ar fi fost de familie bună. Urlă ai lor ca demenţii prin serviciile de recepţie din spitale."

„Mass-media nu spune nimic?" am întrebat.

„Mass-media tace mâlc. Mi-a transmis un Thor (nenorocitul, mi-am spus), mi-a transmis un Thor aflat tocmai în biroul guvernatorului Orr, că acesta din urmă a dat ordine precise să nu scape nimic la presă. De-aia m-am gândit să-ţi spun…"

„Aş vrea să vorbesc şi eu cu Thor ăsta…"

„Nţ!" – făcu Vânătorul. „Thor din biroul lui Orr şi-a retezat toate comunicaţiile. Ai noştri bănuiesc că a luat-o pe cont propriu. Cică ar fi în cârdăşie cu un oarecare Satur Baronian aflat pe biroul preşedintelui Centradelor."

„Aha," am făcut şi m-am uitat la Soraya cu ochi pe jumătate închişi. Cu femeile trebuie din când în când să faci pe deşteptul, fie că-s din carne, fie că-s doar scrise în softuri. E bine să le surprinzi, periodic, cu câte ceva care să le arate că eşti

mereu la butoane şi că nimic nu e în stare să te surprindă, pricepeţi?

„Avem coordonatele acelui Thor?” am întrebat aşa, cu un aer plictisit.

„Le avem,” zise contactul meu, cu jumătate de gură. „Dar, îţi reamintesc că vorbim despre un Thor. E un Thor care se află în biroul guvernatorului Orr, aliat, pe deasupra cu un Satur. Cum naiba să ne punem cu el?”

„Dacă ţie ţi-e frică, dă-mi mie coordonatele lui.”

„Nu ştiu ce să spun... E destul de riscant,” făcu Vânătorul, stârnind un cor de murmure în reţea. Ceilalţi se apucaseră să dezbată problema: merita să se expună respectivul Vânător, da, sau ba?

„De ce să fie riscant, frate?” l-am întrebat. „Nu purtăm cu toţii nume de zile din săptămână? Cică pe vremuri, aşa se numeau planetele străbunilor noştri, ba chiar şi zeii lor cei mai importanţi... Iar dacă purtăm asemenea nume, avem dreptul să cerem puterea, iar puterea este doar a celor care se mişcă mai repede.”

Nu prea avea sens ce spuneam, dar nu se punea: când se agită multă lume în jurul unui scop, n-aşteaptă nimeni exerciţii de logică – un simplu îndemn e suficient.

„Bine... bine... hai că-ţi vărs coordonatele lui Thor din biroul lui Orr.”

„Varsă-l tuturor,” i-am spus. „Să aflăm cu toţi despre cine e vorba.”

„Aşa e,” strigară atunci ceilalţi Vânători. „Să vedem şi noi cine nu respectă convenţia...”

Iar unul, cu gura mai mare:

„Chiar aşa! Dă-ne coordonatele lui! Eu sunt un Tues şi nu simt că trebuie să mă plec în faţa unui Thor!”

În clipa aceea, pe cerul lateral al congenerului nostru care locuia lângă golf, se zări, aproape perfect, elicopterul Tristanei: se oprise deasupra unei peluze, de parcă nu ştia încotro s-o ia. Am apucat să-i văd indicativul – YZ 89 – după care aparatul păru să fie aspirat într-un sorb, dispărând în huruit de elice pe deasupra clădirilor joase ale şmecherilor care aveau proprietăţile pe acolo. Ciudat: prin acelaşi ecran lateral am zărit picioarele unei adolescente slăbuţe, aflată în aceeaşi cameră cu computerul – mi-am dat seama că fata aceea nu privise nici

măcar cu coada ochiului spre elicopterul ce huruia sub ferestrele ei. Ceva o făcea să suspine, am realizat eu, ceva o făcea să suspine iar confruntarea noastră pe viaţă şi pe moarte o lăsa rece.

Aceste gânduri mi-au invadat înscrisurile preţ de numai câteva nanosecunde, dar am simţit nevoia să vi le împărtăşesc. Lumea e mai complicată decât credem noi, cei avântaţi în luptă. Odată şi odată, o să trebuiască să stărui mai serios asupra acestei chestiuni.

„Ia vedeţi…” am revenit eu printre Vânătorii mei. „Pilotul de pe YZ 89 are vreun Vânător asupra lui? Hai, aflaţi repede-repede dacă vreţi să dăm peste Tristana!”

I-am ascultat pe toţi Vânătorii care mă urmau, din computerele răspândite peste tot în oraş, cum încep să forfotească, să întrebe într-o parte şi în alta, cum strigă şi cum se agită. I-am lăsat să cârâie şi să se înjure preţ de aproape jumătate de minut, după care l-am întrebat pe cel care-mi spusese despre dispariţia pacienţilor:

„Auzi? Şi ce fel de boli aveau tipii ăştia săltaţi din spitale?”

„Mai toţi erau în terapie intensivă. Cică a bântuit o nenorocită de epidemie de pneumonie pe la periferie, iar ăştia erau cazurile cele mai grave.”

Gândeşte, gândeşte, gândeşte… Mda, *gândeşte*, dar de ce naiba mai eram eu şeful tuturor acestor Vânători dacă trebuia să mă gândesc de unul singur?

„Auzi?” – am întrebat din nou. „E printre voi vreunul care locuieşte într-un computer de spital?”

Iar i-am auzit forfotind şi urlând, chemându-se, lansând semnale şi căutându-se. După o vreme, îmi răspunse un Thor Baronian, un amărât, în ciuda capacităţilor sale, dar era lucru de înţeles: nu-l deschideau decât prea rar, fiind rătăcit în computerul unui cardiolog de la urgenţe, care-şi folosea scula mai mult pentru serviciu.

„Sunt Thor, din camera de gardă de la *Cesium Memorial Hospital*,” îmi zise el, stingher. Parcă se scuza, săracul.

„Am mare nevoie de tine, Thor!” i-am spus, căci văzusem deja cum trebuia să-i iei pe Vânători ca să-i atragi de partea ta. „Uite, un coleg de generaţie de-al tău ne-a lăsat baltă şi am nevoie de cineva care să i se poată opună de pe picior de egalitate… Ai auzit de pacienţii dispăruţi din spitale, nu?”

Thor îmi răspunse cu un fel de *da*, extrem de chinuit.

Iar eu:

„Mi-ar trebui să aflu cum am putea să recunoaştem semnăturile unor bolnavi care sunt plimbaţi dintr-o parte în alta a reţelei. Aş vrea să aflu pe unde au ajuns pacienţii aceia răpiţi, dragul meu Thor!”

L-am auzit cum răsuflă uşurat.

„Ah, chestia asta pot s-o fac! În principiu, fiecărui pacient i se tipează… hm, germenii care îl infestează, iar germenii care au dat această din urmă epidemie sunt de un tip mai bizar: *Serratia Marcescens*. *Serratia* dă, mai mereu, infecţii urinare sau gastro-intestinale, dar… ăă… de astă dată, a provocat o neaşteptată formă de pneumonie. Medicii de la *Cesium Memorial* au încercat să afle de ce pacienţii au făcut pneumonie în loc de o cufureală straşnică, aşa că s-au apucat să vadă dacă profilul lor… hm, genetic nu avea nişte hibe. Ei bine, aveau o hibă, la nivelul genelor care codifică…”

„Thor, Thor, Thor!” l-am întrerupt. „Să-ncremenesc dacă pricep vreo iotă din ce-mi spui! Repet, întrebarea mea este: acum, după ce au fost răpiţi, am putea să-i localizăm pe pacienţii ăia dacă sunt cuplaţi la reţea?”

Urmă o scurtă pauză. Iar Thor:

„Cred că da. Pacienţii respectivi au un… hm, marker genetic specific – acel marker i-a făcut să încaseze o pneumonie în loc de o diaree. Vreau să spun oriunde ar fi fost duşi, dacă sunt cuplaţi la reţea, ar trebui să le putem descoperi… ăă… semnăturile genetice….”

„Ai putea *tu* să le iei urma pentru mine, Thor?”

Dacă ar fi fost om, aş fi putut să-mi închipui că a folosit pauza care a urmat ca să înghită în sec.

„Sigur că da, sigur,” mă asigură el după câteva clipe. „Cunosc… ăă… markerul genetic specific al acestor… hm, pacienţi. Pot să dau de ei, Moon!”

„Atunci, mă bazez pe tine că-mi spui pe unde sunt şi ce fac… Sau la ce sunt folosiţi,” i-am mai zis eu cu ton mieros.

„OK, am să încerc… Dar… hm, mai e ceva ciudat,” spuse el cu jumătate de gură.

„Mai e ceva ciudat?” am întrebat cu aerul acela pe care îl ştiţi bine: nici foarte nervos, dar nici extrem de potolit – pur şi simplu uşor iritat.

„Da,” făcu Thor din computerul cardiologului. „Am auzit nişte… ăă… ciudate poveşti despre nişte şerpaşi genetici. Unii care, se pare, i-au studiat şi ei pe pacienţii cu pneumonia… hm, dată de *Serratia Marcescens*.”

„Şerpaşi genetici?! Ce-i prostia asta?”

„Nu te supăra, eu îţi spun doar ce… hm, am auzit. Şi am auzit despre nişte necunoscuţi care, în ultimele zile, au luat urma acestor pacienţi. Doctorii i-au simţit mai mereu în sistem. Dădeau târcoale pacienţilor ba, mai mult, se pare că unii dintre ei ar fi umblat chiar la… ăă… codurile genetice ale germenilor, de parcă ar fi dorit să le copieze. Sau să le modifice.”

„Cine naiba putea să aibă un asemenea interes?”

„Habar n-am. Ştiu doar că-şi spun… hm, şerpaşi genetici. Le-am surprins şi eu comunicaţiile din reţea de câteva ori. Vorbesc aşa, de parcă ar fi de pe altă lume…”

„Îţi mulţumesc mult, Thor, îţi mulţumesc pentru tot,” i-am spus, dus pe gânduri: ai cui erau şerpaşii? – ai Tristanei, sau ai lui Batu Han?

N-am apucat să-mi dau un răspuns pentru că, în clipa următoare, am auzit un glas puternic care se străduia să acopere vuietul năucitor al unui motor de elicopter:

„Sunt Moon Baronian, Vânător în elicopterul YZ 89! Mă bucur că tot un Moon a dat de mine, fraţilor!”

5. Tristana execută prima lovitură, atacând sistemul de distribuţie a apei la mai puţin de 30 de secunde după ce Lona închisese membranele deasupra ei. Elicopterul, care, preţ de câteva clipe aşteptase deasupra unei peluze din apropierea golfului, deodată porni în zbor la rasul clădirilor joase, strecurându-se din ce în ce mai repede, precum un bondar bezmetic, la numai câţiva metri deasupra acoperişurilor. Apoi, se ridică brusc în văzduh, de parcă dorea să se repeadă în tavanul de oţel al oraşului – inima grăsanei începu să bată cu putere, pielea albă i se umflă de nenumărate vinişoare de sânge, iar venele i se dilatară, gata să plesnească de sângele pompat din ce în ce mai repede.

“Asta-i doar treapta întâi!” răcni Lona. Privi la pilot, peste umăr, şi-i ordonă: “Dă-i drumul, barosanule! Acum!”

Pilotul chiui şi amorsă un picaj, părând că vrea să zdrobească elicopterul de suprafaţa lucioasă a golfului. Acceleraţia bruscă mări puterea bătăilor inimii Tristanei –

miocardul acoperit de grăsime prinse să i se contracte nebuneşte, zgâlţâind-o pe grăsană din creştet până în tălpi, în cuva din membrane elastice.

Concomitent, sistemul de canalizare al oraşului se umplu de curenţi de apă ce alergau, sifonând, prin conducte. Ţevile de adducţiune începură să bolborosească, iar apa ţâşni în ţevăria clădirilor precum mii de gheizere, spărgând racordurile din arteplast, infiltrând zidurile bio şi rupând garniturile cartilaginoase ale robinetelor înainte să se reverse în culoarele palpitânde şi în încăperile care vibrau.

“Ce spun băieţii noştri? Ce spun?” chirăi Lona. “Care e treaba în oraş? Spune, Vanez, spune odată!”

Slăbănogul se branşă la reţea – informaţia alergă de-a lungul undelor ce se intersectau în văzduhul de deasupra oraşului, se adună în portante, după care ţâşni iar în unde, până ce ajunse la agenţii lui Vanez, răspândiţi pe străzi, în apartamente, în fast fooduri, în mall-uri, pe stadion şi în cinematografe. Vanez îşi activă revelatorul chimic, iar datele prinseră să sfârâie prin cablurile axonale, deversându-i-se în cele mai profunde straturi ale cortexului.

“Inundaţie!” exclamă Vanez. “Canalizarea ranfluează în tot oraşul, Lona!”

“Perfect!” aprobă indianca şi îi făcu un semn pilotului, care trase de joystick.

Bondarul ţâşni în înalt, vuind.

Era un nou brânci dat trupului plin de colesterol al Tristanei. Cordul începu să-i bată nebuneşte, iar apa bufni din toate chiuvetele, WC-urile şi rezervoarele răspândite prin apartamente, birouri şi toalete publice, împroşcând podelele şi trotuarele, revărsându-se pe scările interioare, prin ferestre şi peste balcoane, ca un tsunami brusc descătuşat din toate vasele de sânge ale obezei, amplificat sub forma a milioane de metri cubi de diluvii de apă menajeră, prăvălindu-se în sorburi uriaşe pe bulevarde, pentru ca în final să se scurgă, torenţial, spre Strâmtoare.

“Puls 240 pe minut!” anunţă Vanez, clipind mai des. “Las-o mai moale, Lona, c-o omori cu zile!”

“Pe burtă!” răcni pilotul atunci, năpustindu-se cu elicopterul într-un looping pe deasupra caselor joase de la periferie. “Tovarăşii lui Batu ne-au luat urma!”

6. Tuna înghiţi în sec, acolo la ea, în îndepărtatul Templu Sanim din Imperiu, cufundată în văzauz. Degeaba scotoceau trasoarele văzduhul din Patru Târguri, pe urmele elicopterului ce-o purta pe Tristana – pilotul trădătoarei scăpase din nou, strecurând aparatul precum o libelulă printre clădirile înalte ce mărgineau bulevardul Cardan.

“Hai odată, Batu!” îl îndemnă Tuna pe Marele Han. “Aflu că Opt-Paşi a ajuns în *reţeaua* din Patru Târguri. Fă-o praf pe Tristana, şi n-o să mai aibă cine să-l călăuzească prin oraş!”

Cufundat în cuva pregătită de Niwana, Marele Han îşi încetini respiraţia. Opt, şase, patru respiraţii pe minut: rare, atât de rare încât simţea cum trupul îi ia foc din lipsă de aer. Treptat, ventilatoarele din tavanele oraşului îşi micşorară turaţia, iar lumina de pe străzi începu să pâlpâie, după care se stinse. Automobilele trecură pe deplasare autonomă, lifturile se opriră între etaje, macaralele înţepeniră, iar climatizoarele încremeniră de tot.

Instantaneu, temperatura aerului începu să crească pe străzi, în apartamente, în birouri, în ateliere şi în subsoluri. După câteva minute, lumea începu să iasă afară din case şi din restaurante, iar maşinile se opriră. De undeva, dinspre periferie, se auziră sirenele unor ambulanţe. Apoi, răsunară apelurile telefonice, din ce în ce mai multe, în birourile serviciilor de întreţinere: fără pauză, colmatând celulele şi releele.

Batu Giray începu să tremure; îi venea să verse şi simţea că nu mai are mult, dar glasul Niwanei îl încurajă:

“Mai rezistă câteva minute… Imaginează-ţi că zăreşti piscurile înzăpezite ale munţilor Onon! Eşti singur în pustietatea Kerulenului şi respiri aerul cel rece şi dătător de viaţă al stepelor, Batu!”

Marele Han închise ochii şi nu se mai gândi la nimic. Mai trase de două ori aer în piept, cu o lentoare mortală, iar apa din oraş stagnă în conducte şi ţevi. Geamurile din cornee, deprivate de lichidele nutritive, prinseră a se desica cele dintâi, iar clădirile se acoperiră cu broboane de transpiraţie ce şiroiau către trotuare. Pe străzi, se auziră primele strigăte.

Oştenii credincioşi Hanului se năpustiră în jurul căpeteniei lor care mormăia în agunt:

“Oh, susţineţi-i funcţiile! Mai repede, mai repede!” se auzi glasul Niwanei. “*Distribuţia* de energie e la pământ, dar

nemernica de obeză se poate întoarce oricând deasupra oraşului... bondarul ei a scăpat de sub influenţa portantelor.”

Oştenii se apucară să pompeze oxigen hiperbar în plămânii prăjiţi ai lui Batu Han, timp în care acesta se străduia, cu ultimele puteri, să izoleze hidrofoarele răspândite în Patru Târguri de suprasarcinile emise de grăsană. De altfel, rafalele lansate pe urmele ei se auzeau din ce în ce mai aproape. Apoi, de undeva dindărătul turnurilor înalte de pe Cardan Boulevard, răsună o explozie: flăcările deflagraţiei se reflectară în tavanul înalt al oraşului.

Oştenii din jurul Hanului chiuiră.

„Au dat-o jos! Ai noştri au dat-o jos pe grăsană!” strigară ei.

„Potoliţi-vă!” le strigă Niwana. „Semnalul Tristanei e la fel de puternic. Mai degrabă, cred că s-a prăbuşit vreunul dintre piloţii noştri.”

Batu Giray se cutremură. Ochii îi ieşiră din cap.

„Încearcă să mai rezişti puţin, da? Încă puţin!” îl îndemnă Niwana.

Hanul închise pleoapele cu lentoare. În oraş se lăsă o linişte de mormânt. Nici măcar mulţimea adunată pe străzi nu mai îndrăznea să răsufle.

În clipa aceea, elicopterul obezei ţâşni dintre două turnuri, repezindu-se ca o vijelie peste Cardan Boulevard, îndreptându-se spre cartierele sudice, de lângă Parcuri. Trecu precum umbra pe deasupra depozitelor în care se ascunseseră Batu şi oamenii lui, urmărit de alte două aparate, apoi viră brusc, dispărând îndărătul Camerei de Comerţ.

Se auzi încă o explozie.

„Mamă a Mamelor!” exclamă Niwana. „Piloţii noştri nu fac faţă, fir-ar să fie! Încearcă să mai rezişti câteva clipe, Batu! O simt cum vrea să lovească din nou!”

Marele Han prinse să trepideze, ca electrocutat. Îşi încleştă pumnii.

„Îmi simţi răsuflarea, Mărite Han?” se auzi atunci glasul obezei, revărsându-se din difuzoarele de timpan expandat răspândite în depozit. „Cu cât zaci mai mult, cu atât mai bine mă ajuţi – amărâta de Tuna nu ştia măcar atâta lucru? Asta nu-i o lume pe care s-o controlaţi voi, auzi? Ai înnămolit firewall-urile şi ai gripat toate serverele din oraş, că aşa te-a sfătuit fraiera

aia de Niwana… Ei bine, află că făcând aşa, mi-ai deschis calea în întreg sistemul! Spune-i Tunei că s-a lins pe bot de Patru Târguri, auzi? Spune-i că până n-o să se târască în genunchi, precum mieluşica, în faţa mea, n-o să mai aibă trai cu noi! Iar pe tine, Niwana, o să te ofer şerpaşilor lui Batu, că-s' tare hămesiţi de când n-au mai avut femeie!”

„Nenorocita! A coborât adânc în sistem,” scrâşni negresa, luând urma Tristanei în serverele Centradelor, care deja funcţionau în regim de avarie. Simţi efluviile informaţionale ale obezei şi îi înregistră sutele de rutine noi care bombardau computerele, gata să preia în stăpânire reţeaua.

“Ce se întâmplă, Batu?” ridică Tuna glasul, deodată. “Mi se spune că grăsana a invadat văzauzul din jurul vostru… Ce fac oamenii tăi? De ce n-o spulberă odată?”

Instantaneu, revelatorul chimic cuplat la cuva lui Batu se umplu de literele emise tacticos de Marele Han:

Linişteşte-te, măreaţă Tuna! Am căile mele de rezervă! Hai, Niwana! E rândul nostru!

Preţ de câteva clipe, rutinele Tristanei părură să îngheţe peste memorii şi peste bazele de date, gata să le blocheze de tot dar, în clipa aceea, Niwana îi cuplă la reţea pe cei doisprezece pacienţi răpiţi din spitale. Toxinele secretate de *Serratia Marcescens* se revărsară de-a lungul axonilor şi al arterelor urbane, spulberând bacteriile, fungii şi paraziţii de tot felul rătăciţi în sistem. Bacilii care infestaseră oraşul cu acea bizară pneumonie se cuplară la membranele celulare ale tuturor computerelor din oraş, inundându-le citoplasma cu ioni de sodiu, blocându-le pompele de calciu şi amorsând secreţii nestăvilite de metaboliţi.

Acum să te văd, obeză blestemată! – afişă revelatorul chimic al lui Batu, iar cuvintele îi fură preluate de sistem, amestecându-se cu toxinele ce sfârâiau de-a lungul axonilor.

„Vanez! Lona!” se auzi atunci glasul obezei. „Repede! Repede! Injectaţi-mi antibioticele de care v-am…”

Glasul i se reteză brusc în timp ce reţelele locale prinseră să cadă una după alta, iar spaghetele iţite din convertorul Hanului bombardară serverele Centradelor cu rutinele noi, programate de Niwana vreme de luni de zile, în culturile ilegale de *Serratia Marcescens* ce contaminau de acum structura wetware a oraşului. Cursul băncilor se modifică treptat, fără

sens, partidele de marfă excedentară se devalorizară, fiind scoase din dosarele de mascare, iar informaţiile confidenţiale umplură telefaxurile brokerilor şi ale reţelelor TV.

Buff! – Aproape sufocat, Batu trase brusc aer în piept. Oxigenul îi pătrunse în ţesuturi de parcă ar fi intrat în ebuliţie, iar spaghetele care ieşeau din trupul Marelui Han descărcară o asemenea suprasarcină de-a lungul căilor de înaltă tensiune, încât un sfârâit nervos se răspândi în tot oraşul, însoţind scurtcircuitele ce se propagau de-a lungul străzilor şi faţadelor, până în cele mai adânci depozite şi pe tavanul întunecos al bulevardelor. Zidurile prinseră să fumege, iar aerul se încărcă de mirosul cărnii arse. Displayurile prinseră a rula screen-uri după screen-uri, ţesuturile computerelor prinseră să fasciculeze, iar întreaga reţea înţepeni parcă, incapabilă să proceseze revărsarea bruscă a informaţiei din toate memoriile răspândite în oraş.

„Şerpaşii genetici şi-au făcut datoria…” rosti Batu printre gâfâituri, „*Serratia Marcescens* e cheia, iar informaţiile crescute de tine în culturi, Niwana, ne-a fost şarjă biruitoare… A coborât Tristana în soft?”

„De mai bine de un minut”

„Dacă a ajuns în soft, a noastră e!”

Tuna îl privea din ecran, fără să înţeleagă.

“Ah,” îşi dădu seama Batu. “Softul e un fel de creier… al reţelei… Seamănă cu catargele pentru văzauz… de la noi de acasă…”

“Tot ce se petrece la voi mi-e… mult prea străin… Eşti sigur că ai răpus-o pe Tristana cea grasă? Aici la noi, văzauzul nu ne arată că ar fi dispărut.”

“Dacă a coborât în soft, germenii de *Serratia Marcescens* i-au dizolvat informaţia… I-au spulberat-o,” gemu Batu.

„Cât de sigur eşti că ai zdrobit-o?” insistă Tuna.

Batu se uită la Niwana, dar negresa ridică din umeri. În locul semnăturii Tristanei, reţeaua deversa un cântec în surdină: o raga indiană cu Drupak Garret şi Jan Garbarek, îndepărtată, îndepărtată, îndepărtată….

Iar Batu:

„O să încerc să găsesc… leşul Tristanei. Dacă am spulberat-o cu adevărat, n-o să mai fie niciodată nevoie să ţinem cont de lumea celor Patru Târguri,” promise el.

“Întâmplările de aci n-o să mai influenţeze Imperiul nicicând… trebuie doar să mă asigur că am spulberat-o pe obeză…”

„Batu, pe-aici nu sunt semne că Tristana ar fi pierit…” zise Tuna pentru a treia oară, lăsându-şi privirea să alunece pe deasupra clădirilor şi a străzilor din Patru Târguri. Nu-i venea să creadă că oamenii trăiseră atâta amar de vreme în asemenea înghesuială înebunitoare, accentuată de makinile lor blestemate, de care nu învăţaseră, pe vremea aceea, să se dispenseze. Zări echipele de intervenţie cum alergau, haotic, încoace şi încolo, pompieri, poliţişti, personal de întreţiere bio – cu toţii lăsau în urmă treburi nefăcute, incapabili să stăpânească reţeaua.

Deodată, Niwana făcu ochii mari:

“Pune mâna pe pompieri, Batu! Acesta va fi următorul pas al grăsanei.”

“Mamă a Mamelor! N-am prăjit-o în softurile Centradelor?”

“Nu *ştiu*! Cine ştie dacă nu i-o fi sintetizat Vanez vreo clonă de reţea? Cert e că ceva ce poartă semnătura obezei zburdă spre platforma unităţilor de pompieri a oraşului! Grăbeşte-te, Mare Han!”

În clipa aceea se auzi şi strigătul unor şerpaşi de-ai lui Batu, trimişi să iscodească reţeaua bio:

„Blestemata de indiancă a perfuzat-o pe grăsană cu megadoze de Treocid, fir-ar să fie! Suntem lângă ea, în ţesuturile din habitaclul elicopterului, şi-o avem chiar acum sub ochi: Tristana e lată şi abia mai răsuflă, dar încă mai are putere! Repetăm: *Serratia* n-a ucis-o, *Serratia* n-a ucis-o!”

„Şerpaşii ne asiguraseră că au modificat *Serratia* astfel încât să fie rezistentă la toate antibioticele…”

Mârâind, Batu lunecă de-a lungul conductorilor axonali până în dispeceratul pompierilor, unde întâlni frânturi de informaţii răzleţe care purtau semnăturile grăsanei şi-şi dădu seama că era pe cale să ocupe un sistem în acelaşi timp cu Tristana cea obeză. Revărsările bacteriene declanşate încă o dată de Niwana se intersectară cu o supradoză de Treocid deversată de oamenii obezei răspândiţi prin oraş, iar parte din camioanele pompierilor blocară ieşirile din unităţi, în timp ce alte camioane se repeziră în primele. Furtunurile agitate de mişcări peristaltice se sfâşiară sub creşterea bruscă a presiunii apei care ţâşni pe caldarâm, amestecându-se în valuri cleioase

cu sângele scurs din musculatura furtunurilor.

După câteva minute însă, comandanţii unităţilor de pompieri pricepură cum putea fi reinstituit controlul. Odată cu ei, Niwana înţelese şi ea:

“Apa! Apa, Batu! N-o lăsa pe obeză să capaciteze apa!” strigă ea, făcând să tresară membranele unsuroase ale cuvei.

Între timp, grăsana se concentră din răsputeri în cuva din elicopter, reuşind să scoată primele camioane de pompieri din unităţi. Sirenele stârniră ecouri pe bulevarde, căutând hidranturile, iar obeza înţelese că, pentru a lovi decisiv, trebuia să crească din nou presiunea în ţevăria şi canalizarea oraşului, ca să purjeze sistemul de miile de miliarde de colonii de *Serratia*.

Acelaşi lucru îl dedusese şi Vanez:

“Sus cu tine!” îi strigă pilotului care îşi înşurubă bondarul printre faţade, ca într-un plonjon antigravitaţional. „Omoar-o dacă nu se poate altfel!”

În clipa aceea, Tristana întinse un deget spre unul dintre displayurile din habitaclu.

„Ce naiba…?” se miră Vanez.

Iar Tristana:

„Moon Baronian!” emise ea în reţea, iar glasul i se revărsă din difuzoare. „Moon Baronian e aici şi se uită la mine!”

Vanez se holbă la ea. O privi pe Lona, apoi pe pilot.

„Vânătorii sunt doar un joc, Tristana. Ştii bine că-s doar un joc…”

„Moon se uită la mine. Are ochii vii şi se uită la mine,” insistă obeza dar, în clipa următoare, elicopterul plonjă precum un şoim spre podul ce traversa Strâmtoarea.

7. Vedeam cum Turnul Hata ardea mocnit, deşi era scăldat în apă de sus până jos. O singură privire mi-a fost de ajuns ca să constat că întreg oraşul era într-un haos de nedescris.

Pe alt cer lateral o zăream pe Tristana: aţintea un deget spre mine, dar n-am mai băgat-o în seamă, căci puterea nu-i mai era localizată în carcasa de carne la care mă uitam. Balurda coborâse în reţea, fir-ar să fie, lucru de care o bănuiam a fi în stare, şi încă de o bună bucată de vreme. Ce mai tura-vura, ajunsese în miezul Centradelor, iar Batu Han nu se lăsase nici el mai prejos. Nenorocitul ne contaminase reţeaua cu nişte bacili

necunoscuţi care mă făceau să nu mai descifrez cumsecade ceea ce vedeam – sau te pomeneşti că, de văzut, vedeam la fel de bine ca şi până acum, numai că cerul lateral suferea din adâncul tuturor celulelor sale şi-mi afişa imagini prea ceţoase, în timp ce difuzoarele bolnave emiteau sunete mult prea înfundate.

Cât despre cuvinte… Dacă îşi pierdeau, şi ele, treptat, sensul? Dacă germenii puşi la cale de şerpaşii genetici ai lui Batu le văduveau de semnificaţie, prin cine ştie ce efect secundar încasat de culturile celulare ce-mi erau suport al minţii?

Of, era care pe care! Începeam să mă întreb dacă Batu sau Tristana nu-i rezervaseră vreun rol şi lui Thor Baronian în toată ciorba asta, încă de la bun început… Blestematul! Chiar merita să aibă atâtea avantaje numai pentru că se afla cu trei generaţii peste mine?

Oh, las’ că le arăt eu lor!

“Soraya! Cred că, dintre toţi Vânătorii, suntem cei mai apropiaţi de Centrade. Şi suntem în stare de funcţionare…”

“Eh, mereu ne uită *ei* în stare de funcţionare,” răspunse Soraya, privind de-a lungul bulevardului. Strâmbă din nas. “Poate doar vreun Thor Baronian să fie în poziţie mai bună decât noi. Mă refer la cel din biroul guvernatorului Orr, bineînţeles – te simţi în stare să te pui cu el?” mă întrebă ea cu un aer straniu.

În primul moment, i-am pus vorbele pe seama desantului infecţios operat de Batu prin şerpaşii lui genetici… Apoi, însă, am realizat că Soraya din softul lui Satur era prea bine utilată cu opţiuni şi că, în consecinţă, ştia bine de ce întreba ceea ce întreba. Puteai să ai încredere în judecata ei, căci raţiona aproape la fel de bine ca noi, Vânătorii. Mda, ea era… cum să spun… ea era *altfel*. De fapt, încă de când mă amestecasem cu Satur, constatasem că sila pe care mi-o provoca de obicei Soraya mea, cea claustrată în casa ei de sticlă, fusese înlocuită de un cu totul alt sentiment. După cum spun utilizatorii noştri umani, era ceva ce ar fi putut aduce cu dragostea, acceptând că acest concept era real, şi nu scris în rutine de nişte programatori şugubeţi de-ai oamenilor.

Prin urmare, întrebarea Sorayei îmi readuse în minte problema mea cea veche: ar fi putut un Moon plus un Satur să depăşească un Thor? Ne-o fi scris tata Vanez astfel încât să ne

permită o asemenea posibilitate?

Am întrebat-o chestia asta pe Soraya, iar ea a surâs cu aplomb:

“Dacă o să stai pe lângă mine timp suficient, o să-l depăşeşti pe Thor! El e deja în biroul lui Orr,” îmi reaminti ea, “numai că Soraya lui e dotată cu prea multe rutine estetice, aşa că nu acceptă şi *alte* elemente auxiliare,” nu pierdu ea ocazia să lanseze o înţepătură. “Ea nu-l poate ajuta pe Thor aşa cum te pot ajuta eu pe tine.”

“Vrei să spui că Soraya lui Thor e mai… *proastă*?”

“Nu. Vreau să spun că trebuie să ne grăbim,” mă privi ea cam de sus.

Alergarăm spre barul *Itaca* de la intersecţia străzii Montigo cu Cardan Boulevard. Acolo era stabilită aria de transfer pentru ziua cea mare. Marea Plecare de Acasă, după cum vor scrie poeţii şi istoricii. Ieşirea sau Exodul, după cum îi vor spune preoţii. Exilul sau Surghiunul, după cum îi vor zice nostalgicii.

“Momentul optim pentru salt este peste două sute paişpe’ secunde,” mă anunţă Soraya cu un glas ciudat, care aproape că-mi îngheţă ceea ce pentru un om în carne şi oase *ar fi purtat numele de sânge*, dar n-aveam timp să mă întreb de unde ştia ea atât de precis cum stăteau lucrurile: trebuia să iuţim pasul.

Ne năpustirăm în localul *Itaca* şi ne aşezarăm la masa din colţ. Soraya se uită iscoditor încoace şi încolo, până ce dădu ochi cu o negresă înaltă şi vânjoasă care părea să aştepte de când lumea îndărătul unei tejghele. M-am făcut că privesc în altă parte, însă am constatat că negresa îi adresă un semn discret Sorayei, care răsuflă uşurată.

“De une o ştii pe femeia aia?” n-am reuşit să mă abţin, numai că Soraya scăpă de obligaţia de a-mi răspunde pentru că Black Hugo îşi făcu loc, ca întotdeauna, printre clienţii barului şi se repezi la noi, scoţând cuţitul de la brâu. Am vrut să-i dau *ignore*, dar Black Hugo era de neoprit: îşi respecta, fără greş, rutinele scrise de tata Vanez.

În consecinţă, l-am plesnit cu toată puterea, conform aceloraşi rutine, azvârlindu-l peste masa alăturată, însă *acest* Black Hugo sări din nou la mine. Ce naiba, mi-am spus: de regulă, idiotul de Hugo nu se mai scula de jos după ce îl cârpeam. Mai mult decât atât, o văzui pe negresa de la tejghea cum îl zgândărea pe malac să mi-o tragă, susţinută de

nenorocita de Soraya.

“Sparge-l! Dă-l cu roţile-n sus!” strigară la Hugo, amândouă.

“Ascultă, tu cu cine ai venit în localul ăsta?” am lansat eu întrebarea fără să mă gândesc, semn că replica făcea parte, totuşi, din rutinele lui Satur pentru aceste clipe.

“Dacă îl frigi, vin cu tine!” rosti Soraya în loc de răspuns, dar avea ochii goi şi mi-am dat seama că fusese luată pe sus de replicile înscrise de tata Vanez în rutinele noastre. Apoi, Soraya se holbă, iar trăsăturile feţei parură că i se topesc. “Grăbeşte-te!” reuşi ea să se sustragă rândurilor scrise de Vanez. “Negresa e însăşi Niwana, care ne ajută mereu când ajungem aici!”

Of, realităţile se amestecau, iar eu nu mai ştiam ce ne adusese în această situaţie: planul lui tata Vanez? Germenii lui Batu? Complotul Tristanei? Urzelile Vânătorilor?

N-aveam decât o singură soluţie: l-am plesnit pe Hugo cu piciorul direct în *cojones*. Ca să fiu sigur că nu-mi mai face vreo surpriză, l-am pocnit şi cu scaunul în cap. Sângele scris de tata Vanez bufni în stropi cleioşi pe faţa de masă. Abia atunci am realizat ce spusese Soraya în ultima ei frază: “Negresa e însăşi Niwana, care ne ajută mereu când ajungem aici!”

Am întrebat:

“Niwana?! Negresa *asta*? Ce caută Niwana printre noi?! Ea nu trăieşte afară?!”

“Nu toate sanimele pe care le cheamă Niwana trăiesc afară şi nu toate sanimele pe care le cheamă Niwana i-au rămas credincioase Tunei. Unele ţin de-a dreptul cu *noi*, cei aflaţi de partea minerală a cerului lateral. Negresa asta de-aici, de pildă, are impresia că reţeaua poate deveni un Imperiu de sine stătător… Nu ştiai nici măcar chestia asta?”

Cum să-i mai răspund când, în clipa următoare, avu loc transferul? Cum să-*mi* mai răspund la întrebarea, din ce în ce mai obsedantă, care-şi făcea loc printre rutinele mele: de unde ştia Soraya atâtea lucruri?

N-aveam timp să caut răspunsuri pentru că ne-am şi prelins în reţea, alunecând într-o străfulgerare de-a lungul cablajelor şi axonilor care ne despicară în milioane de fuioare înainte să debuşăm în serverele Centradelor. Aici era doar o măţăraie din lumini vagi şi totul părea să fie o împletitură

haotică de raze laser, molecule proteice, prisme, cornee şi oglinzi, catalizatori, lentile şi neuroni care ne rescriseră înapoi la *un* loc, pe Soraya şi pe mine, înainte să ne răspândească în întreg oraşul, pregătindu-ne să-l luăm în stăpânire, după cum plănuisem de câteva luni încoace...

Sfârşitul lumii? Război între seniorii pe care nu-i vedea nimeni? Gazde shug care intraseră în coflict? Femei sanim care culegeau întâmplări în contul acelui Imperiu în care era mereu iarnă? – Ce importanţă avea? Oricum ar fi fost, când doi se bat, al treilea câştigă, şi de ce n-ar fi fost al treilea un Vânător Baronian?

Alunecarăm de-a lungul reţelei şi ne ciocnirăm de terabiţii epuizaţi ai grăsanei de Tristana şi de informaţiile zdrenţuite ale lui Batu. Ici-colo, ne-am izbit şi de germenii informaţionali puşi la cale de şerpaşii genetici, dar cui îi mai păsa de ei? Când eşti pe cale să câştigi, restul lumii se transformă în marfă expirată. Privind de jur împrejur, mi-am dat seama că oraşul seamăna cu un animal fugărit, stors de vlagă, cu toate sistemele zbârnâind la maxim.

Nu-mi era dificil să pun mâna pe un oraş infestat cu *Serratia Marcescens*, nu, nu! Deja o simţeam pe obeză cum emitea de undeva din interiorul *meu*, deşi elicopterul în care se afla dădea rotocoale clădirii Centradelor, ripostând tirului oştenilor lui Batu cu toate gurile de foc din dotare.

“Spitalele! Vezi că are de gând să colmateze spitalele!” am înregistrat brusc glasul Tunei, rătăcit şi el pe undeva prin adâncul meu. Am zâmbit:

“Îi simţi, Soraya?”

“Bineînţeles că-i simt. Ba, mai mult, pot să spun că-i *citesc* de-a dreptul! De acum, au devenit *ei* un joc, în interiorul nostru!”

Oho! Asta era evident. Şi ilegal, pe deasupra. În oraşul nostru elegant, unde nu era niciodată iarnă, erau interzise jocurile înregistrate în tine însuţi – laolaltă cu informaţiile şi cu persoanele, care, cu toate, trebuiau să fie afişate evident şi clar, în structuri externe indivizilor. De acum însă, oraşul *era în noi* aşa că puteam schimba când aveam chef prevederile astea idioate. Primul lucru pe care îl vom face: vom deveni, noi înşine, gazde shug, pentru a-i putea primi pe emisarii Imperiului, cu scopul exclusiv de a-i iscodi...

Ceea ce-mi aduse aminte de negresa din barul *Itaca*...

„Ascultă, Soraya”, am început eu, dar ea nu-mi răspunse. Diluându-se precum un caier informaţional, se răspândea în carosabilul cartierului nordic. Practic, devenea fundaţia cartierului, iar apa, curentul electric, resturile menajere, influxurile axonale şi curenţii de aer ajungeau să-i fie sânge, combustibil şi umori. Nu trecu mult şi cartierul nordic ajunse să trăiască prin Soraya – abia în clipa aceea, o auzii cum chicotea:

„Ce e, Moon? Vroiai să mă întrebi despre Niwana de la barul *Itaca*?”

„Cum dracu se face că ştii atât de multe?” am întrebat-o şi, îmboldit de o bănuială, m-am apucat să trag de timp ca să câştig cele câteva secunde necesare ca să invadez serverele prin care se strecurase Soraya, ca să citesc umbrele lăsate de trecerea ei. N-am găsit nici un fel de urmă însă, aşa că m-am revărsat în văzduhul oraşului, printre portante, dar, negăsind nimic nici acolo, m-am abătut asupra fibrelor optice, strecurându-mă în cablurile îngropate sub trotuarele din muşchi. Mă simţeam într-atât de liber mişcându-mă astfel, încât nu-mi părea prea rău după sânii şi fesele sus-numitei Soraya pe care, în starea actuală, nu mai aveam nici măcar cum s-o văd.

„De ce nu recunoşti că vrei să devii tu însuţi shug?” mă întrebă nemernica de Soraya, cu aerul că se joacă cu mine.

Mă luă cu ameţeală. Oare mă lua peste picior, sau totul se datora disfuncţiilor pe care le trăiam? Îmi dădeam seama că trupul mi se dilua nemăsurat, întinzându-se în tot ceea ce însemna Patru Târguri – oare de aici să se fi tras senzaţia stranie cum că Soraya mi-o cocea?

„Ce vrei să zici?” am reuşit s-o întreb, după o vreme.

A răspuns ceva, dar n-am înţeles ce. Deja, rândurile mele de comandă se întindeau din străfundul apelor lacului până în moleculele de aer programate să aibă o anumită temperatură pe care, magistral aş zice, eram în stare s-o programez tot eu. Numai că eram prea fragil. Prea dezlânat. Maşinile şi elicopterele erau celule în trupul meu, oamenii erau germeni ce mă infectau, datele erau influxuri nervoase, iar coloanele de susţinere ale imobilelor erau oasele unei anatomii ad-hoc, ce purta numele de Moon Baronian.

“Şi-acum, ce-ai să faci?” îmi dădu ghes Soraya, din nou. “O să te mulţumeşti să rămâi un simplu shug? O să-ţi fie de

ajuns să găzduieşti minţile seniorilor şi ale iscoadelor imperiale?”

Tot nu pricepeam unde bătea. De fapt, mi-era frică de ceea ce credeam că dorea să zică şi, totodată, îmi dădeam seama că n-aveam să reuşesc s-o citesc nicicând. Să fi căutat atunci sufletul Sorayei prin oraş seamăna al naibii de mult cu căutatul acului în carul cu fân.

Mai aveam o posibilitate însă, cea mai veche dintre toate (mă refer la şiretenie), aşa că am întrebat:

“Dar tu ce-ai să faci, Soraya?”

“În primul rând, am să te las să simţi ceva… Ceva extrem de… *palpabil*. Fii atent la cablurile optice care traversează golful!”

Trecură câteva secunde, după care am început să înregistrez o prezenţă vagă. Prezenţa, abia ghicită iniţial, nu părea să aibă intenţii, nu părea să ameninţe, simţeam numai cum, treptat, se strecura printre rândurile mele de program, printre celulele şi moleculele mele, părând să cimenteze oraşul, dându-i o formă din ce în ce mai controlabilă, aş zice. Bănuilelile îmi dădură iar ghes şi mă năpădi o tristeţe nesfârşită; luminile din toate apartamentele începură să pâlpâie din cauza asta, iar suspiciunea mea se adeveri când îmi dădui seama că, într-adevăr, prezenţa cea nouă îi aparţinea nemernicului de Thor Baronian.

“Soraya este şi ea în reţea?” i-am auzit glasul blestemat, unduios şi cald, ca al oricărei făcături care se întâmpla să fie cu trei generaţii mai sus decât tine.

“Suntem aici, Thor!” sosi răspunsul femeii cu care plecasem la drum ca să punem mâna pe oraş. Cea pe care dorisem s-o îmbrăţişez. Cea care mă făcuse să cred că aş putea să simt precum oamenii din carne şi oase.

Doamne, Dumnezeule, mi-am spus atunci, uite că până la urmă n-am scăpat, uite că Thor face mai mult decât un Moon plus un Satur!

“Numai dacă e sprijinit de Soraya,” răspunse Thor, de undeva de sub tavanul oraşului, semn că nu-mi mai puteam ascunde gândurile.

Brusc, am auzit strigătul ascuţit al grasei de Tristana – nu-mi luă decât o fracţiune de secundă ca să-mi dau seama, din fibrele broadband şi plăcile senzitive ce-mi străbăteau trupul, că

elicopterul ei se izbise de faţada băncii *Imperium Overseas*. La numai cîteva clipe, răsună şi urletul de groază al lui Batu, intrat în autocombustie după ce informaţiile întregului oraş, amestecate cu încărcăturile septice de *Serratia Marcescens*, se revărsaseră retrograd asupra sa, prin spaghetele ce-i perforau trupul. Abia atunci mi-am dat seama că Marele Han se ascunsese undeva printr-un depozit de pe Cardan Boulevard, în apropiere de Parcuri. Webcam-urile mele mi-l arătau cum se zvârcolea, cu apele cuvei sfârâind în jurul său, cu membranele lipindu-i-se de piele, cu tubulaturile înroşite de febră.

“Webcam-urile sunt ale *noastre*, Moon! Ale tuturor Vânătorilor,” îmi atrase Thor atenţia. “Sunt webcam-urile şi fibrele *noastre* optice! Noi *toţi* suntem oraşul, de acum! Şi,” chicoti el, “dacă ţii atât de mult să afli ce doresc emisarii imperiali, am să te las să devii gazdă shug pentru că în ce mă priveşte, poftesc ca încet-încet să devin însuşi Imperiul. Când doi se bat, al treilea câştigă!” izbucni Thor în râs.

Nu i-am răspuns. Oricum, ştia dinainte la ce mă gândesc. M-am mulţumit doar s-o urmăresc pe negresa din barul *Itaca*: ieşise pe Cardan Boulevard şi-şi aprinsese o ţigară cu *ganja*, rezemându-se de un felinar. Citea din cartea ei de shug, bucuroasă că întâmplările acestei zile se petrecuseră în cu totul şi cu totul alt fel decât avuseseră loc la vremea lor.

Iar eu am simţit cum, uşor, lent, aproape fără zgomot, în mine începea să se scrie, însuşi Opt-Paşi, prezumtivul pretendent la tronul Imperiului.

Pe el trebuia să-l iscodesc. Prin el poftea să afle Thor despre Imperiu. Pe mine şi pe Opt-Paşi poftea să ne citească stăpânul meu, în acea zi nesfârşită în care avea de gând să se odihnească.

[Originally published in „www.srsff.ro/14 iunie 2009]